

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/94/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519205907
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1519205907.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: RS INVESTMENT LTD, so sídlom Regal Building, Middle Street, Kingstown, Svätý Vincent a Grenadíny, reg. číslo: 15959, IBC 2007, zastúpený Advokátska kancelária Kucek & Partners, s. r. o., IČO: 36 865 192, Bratislava, Námestie Martina Benku č. 26, za ktorú koná JUDr. Adrián Kucek, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, IČO: 00 151 742, Bratislava, Štefanovičova č. 5, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 21. júna 2022, č. k. 56 C 74/2019-616, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 21. júna 2022, č. k. 56 C 74/2019-616, vo výrokoch I. a III., p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom zo dňa 21.6.2022, č. k. 56 C 74/2019-616, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu (výrok I.), o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (výrok II.) a štát má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 1 ods. 1, ods. 2, § 18 ods. 1, ods. 2, § 22, § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). V odôvodnení uviedol, že právny predchodca žalobcu Ing. Q. P. sa žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 13.3.2007 domáhal zaplata sumy 137.288.994,60 Sk (4.557.159,74 €) s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že došlo k vzniku škody v dôsledku porušenia zákona pri registrácii obchodnej spoločnosti IMMO.SK, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská 19, 832 45 Bratislava, IČO: 35 846 950, zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, vo vložke č. 27697/B, Oddiel s.r.o. (ďalej len ako „IMMO.SK“) za platiteľa dane z pridanej hodnoty (ďalej tiež len ako „DPH“), a to niekoľkokrát za sebou hrubou nedbanlivosťou žalovaného v podobe nesprávneho úradného postupu žalovaného, čím následne došlo k porušeniu práv a právom chránených záujmov IMMO.SK, ktoré viedli k majetkovej ujme a teda k vzniku škody na strane žalobcu, na ktorého prešli nároky z náhrady škody. Správca dane trikrát nevydal IMMO.SK osvedčenie o registrácii za platcu DPH a vydal tri rozhodnutia, v ktorých konštatoval, že nevyhovelo žiadosti IMMO.SK o registráciu za platcu DPH. Porušením zákona bola IMMO.SK odňatá zákonná možnosť vykonať uplatnenie odpočtu DPH v čase, kedy mu na toto uplatnenie vznikol nárok. Protiprávny stav, ktorý spôsobil vznik priamej škody, trval od 1.2.2003 do 30.9.2003. Spoločnosť IMMO.SK podala za obdobie prvého zdaňovacieho obdobia - október 2003, daňové priznanie a v ňom si uplatnila svoje právo na odpočet dane a vrátenie škody, ktorú jej správca dane porušením zákona spôsobil za obdobie protiprávneho stavu a tiež za

mesiac október. Správca dane vykonal daňovú kontrolu a svojim rozhodnutím č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/Zech, Vlk, zo dňa 8.3.2004, odmietol právo na odpočet za obdobie protiprávneho stavu vo výške 19.734.770,- Sk a platobným výmerom č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/Vlk, Zech, zo dňa 9.3.2004, uložil IMMO.SK ešte zvýšenie dane vo výške 1.973.477,- Sk. Žalobca mal za to, že v príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom mu vznikla priama škoda pozostávajúca zo skrátenia práva na nadmerný odpočet DPH spolu vo výške 19.734.770,80 Sk, zvýšenia dane uloženému správcom dane vo výške 1.973.477,- Sk, úroku z odkladu platenia zvýšenia dane vo výške 162.771,30 Sk. Za priamu škodu vzniknutú IMMO.SK žalobca považoval aj náklady finančných ťažkostí s platbami za dodávky prác a služieb, pretože vyššie uvedené ujmy spôsobili u IMMO.SK stav nedostatku finančných prostriedkov na úhradu faktúr dodávateľom, spoločnosť IMMO.SK musela platiť úroky z omeškania v celkovej výške 2.451.598,29 Sk, IMMO.SK tiež vznikla ujma v podobe nákladov na právne zastúpenie a iné náklady s tým spojené v sume 664.829,08 Sk. Okrem toho IMMO.SK vznikla i škoda vo forme ušlého zisku z podnikateľského zámeru (projektu) Obchodného domu Atrium. Nevrátená DPH bola projektovaná ako čiastka, ktorá bola súčasťou projektu na krytie záväzkov IMMO.SK. Nedostatok peňazí v obehu sa odrazil vo vzniku záväzkov voči dodávateľom INGSTEEL v podobe nedoplatku ceny za dielo vo výške 10.244.383,- Sk, úrokov z omeškania vo výške 2.089.476,94 Sk a tiež sumy tzv. zádržného, na ktorú mala spoločnosť INGSTEEL v súlade s článkom 32.3. zmluvy o dielo nárok po splnení svojich záväzkov a ktorú jej IMMO.SK taktiež nemala z čoho uhradiť, a to všetko v celkovej výške 18.981.901,04 Sk; a záväzkov voči spoločnosti HTI Slovakia, s.r.o. spočívajúcich v nedoplatkoch ceny za dielo v sumách 301.906,40,- Sk a 1.666.978,20 Sk a úrokoch z omeškania vo výške 60.381,28 Sk a 381.740,07 Sk, celkom teda 2.411.014,95 Sk. Spolu záväzky voči dodávateľom predstavovali sumu chýbajúcich peňazí vo výške 21.392.915,99 Sk. Správca dane zadržal DPH a zvýšil daň v celkovej sume 21.708.247,80 Sk. Z porovnania týchto súm je zrejmé, že ide približne o porovnateľné sumy, ak by suma DPH bola priznaná v súlade so zákonom, nechýbali by IMMO.SK žiadne zdroje na platenie jej záväzkov voči dodávateľom. Uvedené viedlo k tomu, že projekt nebol ďalej finančne zvládnuteľný z vlastných zdrojov, a preto IMMO.SK musela projekt odpredať tak, že právny predchodca žalobcu predal svoj obchodný podiel tretej osobe - GV PARTNERS, s.r.o., zmluvou zo dňa 22.3.2005. Celkový očistený zisk, ktorý mal IMMO.SK dosiahnuť zrealizovaním projektu po splatení bankového úveru a naplnení leasingovej zmluvy - nájomnej zmluvy s právom kúpy prenajatej veci uzavretej so spoločnosťou I. INTERIÉROVÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o. dňa 18.9.2003, predstavoval sumu vo výške 115.969.138,37 Sk. Predajná cena obchodného podielu bola 95.815,19 €, rozdiel medzi plánovaným čistým ziskom a predajnou cenou obchodného podielu predstavuje 112.236.997,17 Sk. IMMO.SK viackrát opakovala žiadosti o registráciu, aby znížila stav škody tak, ako to bolo možné, pokúšala sa so žalovaným dohodnúť, podávala opravné prostriedky a navrhovala spôsob nápravy - bezvýsledne. IMMO.SK postúpila všetky svoje nároky titulom náhrady škody na žalobcu, ktorý bol vlastníkom obchodného podielu v IMMO.SK.

1.2.1. Pôvodne žalovaný v 1. rade Slovenská republika, v ktorej mene koná Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky Banská Bystrica, pracovisko Bratislava V a pôvodne žalovaný v 3. rade Slovenská republika, v ktorej mene koná Daňový úrad Bratislava I vo svojom vyjadrení k žalobe poukázali na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu, alebo jeho nesprávnym úradným postupom je občianskoprávna zodpovednosť osobitného druhu, ktorá je upravená osobitným zákonom č. 58/1969 Zb. Za škodu zodpovedá Slovenská republika podľa § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., v zmysle ktorého v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán, ktorým je Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu namietali svoju pasívnu legitímáciu a žiadali žalobu zamietnuť.

1.2.2. Žalovaný (pôvodne žalovaný v 2. rade) vo svojom vyjadrení k žalobe namietal miestnu príslušnosť súdu, aktívnu legitímáciu žalobcu a vzniesol aj námietku premlčania. Pripomenul tiež skutočnosť, že žalobca predbežne neprerokoval celý nárok na náhradu škody s ústredným orgánom. Poukázal na rozpor medzi tým, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, pritom sa však odvoláva na nezákonné rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I o odmietnutí žiadosti o registráciu za platiteľa DPH, ktoré boli zrušené. Do dnešného dňa neexistuje rozhodnutie, ktoré by konštatovalo, že IMMO.SK bola registrovaná za platiteľa DPH odo dňa podania prvej žiadosti o registráciu. Upozornil na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 11/2005, zo dňa 26.10.2007, ktorým súd zamietol žalobu IMMO.SK o preskúmanie rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky s tým, že IMMO.SK sa považuje za platiteľa DPH len od 1.10.2003, nakoľko predchádzajúce rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I o neuznaní oprávnenosti žiadosti daňového subjektu IMMO.SK o registráciu na DPH boli v čase rozhodovania Krajského súdu v Bratislave zrušené. IMMO.SK ani

nemohla vzniknúť finančná ujma, nakoľko nehnuteľnosť - Dom nábytku Atrium (s ktorou neuznaná DPH súvisí), bola zaradená do užívania dňa 18.9.2003, odpisovaná bola v roku 2003 zo vstupnej ceny bez DPH, po daňovej kontrole bola v roku 2004 vstupná cena zvýšená o čiastku neuznanej DPH vo výške 19.734.770,- Sk a vo forme odpisov a zostatkovej ceny pri predaji sa stala v roku 2005 súčasťou daňových nákladov IMMO.SK a pri predaji nehnuteľnosti v roku 2005 vstúpila priamo do daňových výdavkov. IMMO.SK dostala zo štátneho rozpočtu odpočet DPH len inou formou - cez daň z príjmov.

1.3. Rozsudkom č. k. 16 C 38/2007-184, zo dňa 18.2.2009 (v poradí prvým), rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobe voči žalovanému (pôvodne žalovanému v 2. rade Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky), v časti o náhradu škody vo výške 4.473.112,35 € vyhovel a v časti o zaplatenie sumy 84.047,39 € žalobu zamietol. Suma 84.047,39 €, v ktorej bola žaloba zamietnutá, zodpovedala uplatnenému nároku v časti zvýšenia dane vo výške 1.973.477, Sk, úroku z odkladu platenia zvýšenia dane vo výške 162.771,30 Sk, nakoľko príslušné rozhodnutia správcu dane boli správnym súdom posúdené ako správne, a odpočítanej dane z faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 395.763,20 Sk, ktorá nespádala do sporného obdobia. Žalobu voči pôvodne žalovanému v 1. rade Slovenskej republiky, v ktorej mene koná Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky Banská Bystrica, pracovisko Bratislava V a pôvodne žalovanému v 3. rade Slovenskej republiky, v ktorej mene koná Daňový úrad Bratislava I, súd zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5 Co 190/2009-210, zo dňa 30.6.2009, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaný podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 323/2009, zo dňa 15.3.2012, odmietnuté. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal tiež generálny prokurátor mimoriadne dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 M Cdo 13/2010, zo dňa 20.3.2012, rozsudky prvoinstančného i odvolacieho súdu zrušil v časti o náhradu škody vo výške 4.473.112,35 €. Podľa dovolacieho súdu sa oba nižšie súdy nedostatočne vysporiadali s otázkou, či príčinou škody je nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie a v nadväznosti na to aj s námietkou premlčania. Otázkou náhrady škody a jej výšky sa najvyšší súd nezaoberal. V ďalšom konaní súd konal už len o žalobe v časti o náhradu škody vo výške 4.473.112,35 € so žalovaným, ktorým je Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, nakoľko o zvyšnej časti žaloby a voči zvyšným žalovaným bolo konanie právoplatne skončené.

1.4. Uznesením č. k. 16 C 38/2007-348, zo dňa 18.6.2012, súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu: Ing. Q. P., nar. XX.X.XXXX, bytom V. O. 8, O., vstúpil súčasný žalobca.

1.5. Rozsudkom č. k. 16 C 38/2007-393, zo dňa 17.1.2013 (v poradí druhým), súd prvej inštancie žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.473.112,35 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 13.3.2007 až do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol osobitným uznesením č. k. 16 C 38/2007-400, zo dňa 14.2.2013. Proti tomuto rozsudku a uzneseniu podal žalovaný odvolanie, Krajský súd v Bratislave svojim v poradí druhým rozsudkom č. k. 5 Co 230/2013-431, 5 Co 231/2013, zo dňa 24.6.2014, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, uznesenie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo súdneho poplatku 99,58 € a trov právneho zastúpenia vo výške 229.325,09 €, žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 454/2014, zo dňa 15.12.2016, odmietnuté. Aj proti v poradí druhému rozsudku odvolacieho súdu podal generálny prokurátor mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017, zrušil v poradí druhé rozsudky súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu a vec vrátil prvoinstančnému súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že rozhodnutia súdov nižších stupňov v sebe subsumujú také zjavné pochybenia pri aplikácii hmotného práva, že majú povahu tzv. základných väd, ktoré judikatúra akceptuje ako dôvod na výnimočný odklon od princípu právnej istoty nastolenej právoplatným súdnym rozhodnutím. V otázke posudzovania premlčania práva došlo zo strany odvolacieho súdu i

súdu prvej inštancie k vysloveniu odlišného názoru v porovnaní s ustálenými a dominujúcimi názormi v rozhodovacej praxi súdov, a to bez náležitého zdôvodnenia tohto právneho odklonu. Žalobca v konaní nepreukázal vznik škody a ušlého zisku, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom správcu dane a znížením majetku žalobcu.

1.6. Žalobca podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ako „ESLP“) pre porušenie Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „Dohovor“), ku ktorému malo dôjsť zrušením právoplatných rozsudkov na základe mimoriadneho opravného prostriedku podaného generálnym prokurátorom. ESLP vo svojom rozsudku zo dňa 19.5.2020 vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovensku, rozhodol, že došlo k porušeniu Článku 6 ods. 1 Dohovoru. Z

odôvodnenia rozsudku ESLP vyplýva, že jediným dôvodom zrušenia rozsudkov okresného a krajského súdu bola nesprávna aplikácia právnych ustanovení upravujúcich premlčaciu lehotu a nesprávne posúdenie splnenia podmienok zodpovednosti štátu. ESLP nebol presvedčený o tom, že tieto porušenia predstavujú okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do právoplatného a záväzného rozsudku v predmetnom prípade. Tie isté právne otázky vzniesol žalovaný v priebehu konania a boli tiež prítomné v čase prvého zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z roku 2012, následne sa nimi zaoberali oba nižšie sudy. Uvedené bolo potvrdené aj v uznesení, ktorým najvyšší súd pôvodne odmietol dovolanie žalovaného, pričom uviedol, že napadnuté rozsudky boli náležite odôvodnené a podrobne zodpovedali argumenty dovolateľa, neboli zistené žiadne procesné vady, absencia spravodlivosti, ani arbitrárnosť. Za takýchto podmienok ESLP považoval mimoriadne dovolanie za „ďalšie odvolanie, resp. skryté odvolanie“ v zmysle jeho judikatúry (pozri napr. Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, body 51., 52.) a konštatoval, že zrušenie rozsudkov zo dňa 17.1.2013, resp. 24.6.2014, bolo neprimeraným opatrením. Na tento záver ESLP nemalo vplyv, či to v konečnom dôsledku bude alebo nebude mať za následok akúkoľvek skutočnú škodu, ktorá vznikne sťažujúcej sa spoločnosti.

1.7. V konaní nasledujúcom po zrušení v poradí druhých právoplatných rozsudkov prvoinštančného i odvolacieho súdu a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie sa žalobca vyjadril podaním zo dňa 9.6.2020, v ktorom poukázal na závery Európskeho súdu pre ľudské práva uvedené v rozsudku vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovensku a žiadal, aby súd pri svojom rozhodovaní vzal na zreteľ predmetný rozsudok a skutočnosti v ňom uvedené.

1.8. Podaním zo dňa 5.10.2020 žalobca súdu, s poukazom na skutočnosť, že štát je povinný splniť si povinnosť zabezpečiť nápravu porušených práv žalobcu konštatovaných v rozsudku ESLP zo dňa 19.5.2020, navrhol, aby súd bezodkladne vydal doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 16 C 38/2007-393, zo dňa 17.1.2013, v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 16 C 38/2007-400, zo dňa 14.2.2013, alebo v čo najkratšej lehote bez nariadenia pojednávania vydal rozhodnutie obsahovo totožné s vyššie uvedeným rozsudkom a uznesením.

1.9. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017 a navrhol, aby súd v jeho intenciách rozhodol.

1.10. Žalobca podaním zo dňa 3.2.2022 poukázal na to, že napadol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017, ústavnou sťažnosťou, ktorú Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol uznesením č. k. I. ÚS 152/2018-99, zo dňa 16.5.2018. Po rozhodnutí ESLP vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovensku podal žalobca na ústavný súd návrh na obnovu konania vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 152/2018, a zrušenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 152/2018-99, zo dňa 16.5.2018, ako aj opätovného prerokovania jeho pôvodnej ústavnej sťažnosti v označenej veci. Tento návrh bol ústavným súdom odmietnutý uznesením č. k. II. ÚS 326/2021-26, zo dňa 16.6.2021, na ktorého odôvodnenie žalobca poukazoval. Ústavný súd v predmetnom uznesení uviedol, že viazanosť nižších súdov názorom dovolacieho súdu, okrem zmeny skutkových zistení, môže zaniknúť aj v prípade predpokladanom v § 193 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Po vrátení veci na ďalšie konanie je síce okresný súd, ako aj krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, no v zmysle § 193 C.s.p. aplikovaného ústavne súladným spôsobom v zmysle Čl. 152 ods. 4, Čl. 1 ods. 2 a Čl. 154c ods. 1 ústavy v spojení s Čl. 46 ods. 1 dohovoru ako lex specialis vo vzťahu k § 455 C.s.p. s ohľadom na existenciu rozsudku ESLP zo dňa 19.5.2020, vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike, budú okresný súd a krajský súd viazané právnym názorom ESLP vyjadreným v tomto rozsudku. Inými slovami, rozsudok ESLP „prelomí“ kasačný účinok rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (k tomu pozri a porovnaj aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 310/05, zo dňa 15.11.2006, str. 4, podľa ktorého rozhodnutia ESLP sú pre Českú republiku a orgány verejnej moci na jej území záväzné v individuálnej veci, čo vyplýva tiež z Čl. 46 ods. 1 dohovoru, ktorý deklaruje záväznosť rozhodnutí ESLP v jednotlivých veciach ako vlastnosť „res iudicata“ týchto rozhodnutí). Ak v navrhovateľskej individuálnej veci existuje aj rozsudok ESLP, toto rozhodnutie je záväzné aj pre konajúci všeobecný súd. V zmysle už uvedeného právny názor ESLP vyjadrený v jeho rozsudku vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike, prelomí právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v jeho kasačnom uznesení zo dňa 31.7.2017. Nápravy namietaného porušenia práv sa tak navrhovateľka môže domáhať priamo v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené.

1.11. Žalovaný vo vyjadrení zdôraznil, že zo žiadnej časti rozsudku ESLP nevyplýva záver, že by bol nárok žalobcu na náhradu škody daný a samotný ESLP sa touto otázkou ani nezaoberal (ESLP

sa zaoberal výlučne otázkou prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci a z toho plynúceho porušenia práv žalobcu). Na rozdiel od ESLP sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zaoberal meritom veci a ako najvyššia súdna autorita v rámci všeobecného súdnictva v Slovenskej republike prijal záver, že žalobca nesplnil kumulatívne vyžadované podmienky na priznanie nároku na náhradu škody a žaloba je z tohto dôvodu neopodstatnená (uvedený právny názor podporil Najvyšší súd Slovenskej republiky svojou konštantnou judikatúrou, ako aj konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky). Vzhľadom k uvedenému mal žalovaný za diskutabilné, resp. nelogické tvrdenie žalobcu (ústavného súdu), že rozsudok ESLP „prelomil“ právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovanému nebolo zrejmé, akým spôsobom mal rozsudok ESLP, v ktorom nie je uvedený žiaden fakt potvrdzujúci opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody, prelomiť rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu vo veci samej, ktorým je preukázané, že nárok žalobcu na náhradu škody je neopodstatnený. Pre Okresný súd Bratislava V konajúci o nároku na náhradu škody je podstatná iba skutočnosť vyslovená Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a to že nárok žalobcu je neopodstatnený. Odhliadnuc od vyššie uvedeného mal žalovaný za to, že návrhy žalobcu obsiahnuté v podaní žalobcu sú predčasné, nakoľko aj ústavný súd v bode 42. svojho uznesenia uviedol: „Nápravy namietaného porušenia práv sa tak navrhovateľka môže domáhať priamo v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené.“ Teda ústavný súd jednoznačne vyslovil, že žalobca môže opätovne prednášať skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru preukazujú opodstatnenosť nároku a tieto budú opätovne posudzované v rámci všeobecného súdnictva. Vo vzťahu k opodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu škody žalovaný opätovne uviedol, že nárok na náhradu škody (ušlého zisku) je premlčaný, nakoľko 3-ročná premlčacia lehota začala plynúť najneskôr v októbri 2003 (uplynula v októbri 2006) a žaloba bola podaná na súd až dňa 13.3.2007. Žalobou uplatnené sumy vo výške 19.734.770,80 Sk (skrátene práva na vydanie nadmerného odpočtu DPH), 1.973.477,- Sk (uložené zvýšenie dane) a 163.771,30 Sk (úroky z odkladu platenia zvýšenia dane) nemožno v zmysle judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007 (R 28/2008), zo dňa 29.3.2007, považovať za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko plnenie povinností v oblasti daňového práva nemôže byť škodou (ušlým ziskom). Krajský súd v Bratislave sa v rozsudku č. k. 1 S 11/2005-93, zo dňa 26.10.2006, (ktorý nebol do dnešného dňa zrušený) vyjadril, že správca dane postupoval zákonne, keď žalobcovi neuznal nadmerný odpočet DPH vo výške 19.734.770,80 Sk a zároveň uložil zvýšenie dane vo výške 1.973 477,- Sk. Žalobca si žalobou zo dňa 13.3.2007 uplatnil nárok na náhradu škody výlučne titulom nesprávneho úradného postupu (uvedenú skutočnosť potvrdil žalobca ešte aj na strane 2 podania zo dňa 10.10.2012 slovami: „Nárok na náhradu škody si v celom rozsahu uplatňujeme titulom nesprávneho úradného postupu, tak ako bol aj uplatnený v žalobe zo dňa 13.3.2007...“). Nakoľko si žalobca po prvý raz uplatnil nárok na náhradu titulom nezákonných rozhodnutí (zrušených v novembri 2005) až podaním zo dňa 10.1.2013, je nárok na náhradu škody titulom týchto rozhodnutí premlčaný. Neexistuje bezprostredná a priama príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezaregistrovaním ako platiteľa DPH) a úrokmi z omeškania platenými v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov vo výške 2.451.598,29 Sk (resp. 2.531.598,29 Sk), nákladmi na právne zastúpenie vo výške 664.829,08 Sk a ušlým ziskom vo výške 112.236.997,17 Sk (resp. 119.501.625,- Sk). Škoda vyčíslená ako náklady na právne zastúpenie vo výške 664.829,08 Sk nie je riadne preukázaná (z faktúr za august, september, október a december 2004 nie sú zrejmé fakturované úkony). Zároveň boli uplatnené aj úkony, ktoré boli vykonané v rámci správneho súdnictva a tieto si mala spoločnosť uplatniť voči Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Do nákladov na právne zastúpenie boli započítané aj úkony vypracovanie postúpenia pohľadávky a pripomienky k zmluve o postúpení pohľadávky, pričom tieto úkony nie sú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom správcu dane.

1.12. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že jeho tvrdenie a závery ústavného súdu rešpektujú ustanovenie § 193 C.s.p. aplikovaného ústavne súladným spôsobom v zmysle Čl. 152 ods. 4, Čl. 1 ods. 2 a Čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s Čl. 46 ods. 1 dohovoru ako lex specialis vo vzťahu k § 455 C.s.p. To znamená, že Okresný súd Bratislava V je viazaný názorom ESLP vyjadreným v rozsudku ESLP zo dňa 19.5.2020 a nie názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017, ktoré je nezákonné. Argumentácia žalovaného opierajúca sa o rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, je právne irelevantná a ústavne neudržateľná, keďže sa opiera o uznesenie, ktorým došlo k porušeniu Článku 6 ods. 1 Dohovoru a ktoré v zásade ani nemalo byť vydané, keďže právoplatné rozsudky by v záujme právnej istoty mali zostať nedotknuté. V súlade s judikatúrou ESLP rozsudok ESLP, v ktorom sa konštatuje porušenie dohovoru alebo jeho protokolov, ukladá žalovanému štátu právnu povinnosť nielen vyplatiť

dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadosťučinenie, ale aj zvoliť všeobecné alebo, ak je to nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu k jeho dôsledkom takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, ako to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením (napr. Lungoci proti Rumunsku, č. 62710/00). V súlade s judikatúrou ESLP v prípade porušenia článku 6 Dohovoru žalovaným štátom by sa mal sťažovateľ (t. j. žalobca) v rozsahu, v akom to je možné, dostať do situácie, v akej by bol, ak by požiadavky tohto článku boli rešpektované (restitutio in integrum).

1.13.1. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že spoločnosť IMMO.SK podala dňa 15.1.2003, 28.2.2003 a 29.5.2003 žiadosti o registráciu za platiteľa DPH, v ktorých deklarovala, že splnila všetky zákonné podmienky, ktoré musí osoba podliehajúca dani splniť podľa ustanovenia § 4 ods. 1 vtedy platného zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len ako „zákon č. 289/1995 Z. z.“).

1.13.2. Správca dane vydal dňa 31.1.2003 rozhodnutie č. XXX/XXXX/XXXX/XX, dňa 25.3.2003 rozhodnutie č. XXX/XXX/XXXXX/XX a dňa 16.7.2003 rozhodnutie č. XXX/XXX/XXXXX/XX, v ktorých konštatoval, že nevyhovel žiadostiam IMMO.SK o registráciu za platiteľa DPH, a to podľa § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z. z., teda nie v zmysle podaných žiadostí spoločnosti IMMO.SK o registráciu za platiteľa DPH podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z.

1.13.3. Na základe v poradí štvrtej žiadosti IMMO.SK zo dňa 20.8.2003, v ktorej táto spoločnosť znovu deklarovala opätovné splnenie zákonných podmienok, ktoré musí osoba podliehajúca dani splniť podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z., správca dane vykonal registráciu IMMO.SK a vydal osvedčenie o registrácii IMMO.SK za platiteľa DPH.

1.13.4. IMMO.SK podala za obdobie prvého zdaňovacieho obdobia október 2003, daňové priznanie, v ktorom si uplatnila svoje právo na odpočet dane, ako keby bola registrovaným platiteľom DPH od 1.2.2003. Správca dane vykonal u daňového subjektu IMMO.SK daňovú kontrolu a rozhodnutím č. 600/342/47550/04/Zech.,Vlk., zo dňa 8.3.2004, konštatoval neexistenciu registrácie za obdobie od 1.2.2003 do 30.9.2003, neuznal vykonaný nadmerný odpočet dane vo výške 19.734.770,- Sk a uznal nadmerný odpočet dane len vo výške 2.499.038,- Sk. Zároveň platobným výmerom č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Vlk.,Zech., zo dňa 9.3.2004, uložil IMMO.SK ako sankciu zvýšenie dane vo výške 1.973.477,- Sk. Na žiadosť IMMO.SK o povolenie odkladu platenia daňového nedoplatku (zvýšenia dane) Daňový úrad Bratislava I jeho odklad rozhodnutím č. XXX/XXX/XXXXXX/XXXX/Kle, zo dňa 25.10.2004, povolil.

1.13.5. Spoločnosť IMMO.SK (vzhľadom na to, že v zmysle vtedy účinného § 46 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov voči uvedeným rozhodnutiam nebol prípustný opravný prostriedok) v súvislosti s postupom správcu dane Daňového úradu Bratislava I, podala sťažnosť na Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktoré v oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 25.8.2004, konštatovalo, že predmetná sťažnosť je opodstatnená, že registračné rozhodnutia správcu dane neobsahujú konkrétne dôvody, prečo nebol daňový subjekt zaregistrovaný, čím došlo k porušeniu § 30 ods. 3 zákona o správe daní, ďalej poukázal na to, že Daňový úrad Bratislava I nepostupoval pri vydávaní rozhodnutí v súlade so zákonom.

1.13.6. Okresná prokuratúra Bratislava I vydala voči registračným rozhodnutiam protesty prokurátora č. Pd 3008/05, č. Pd 3009/05 a č. Pd 2063/04, všetky zo dňa 18.5.2005. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky však svojimi rozhodnutiami č. X/XXX/XXXX-XXXXX/XXXX/XXXXXX

č. X/XXX/XXXX-XXXXX/XXXX/XXXXXX, všetky zo dňa 11.7.2005, protestom prokurátora nevyhovelo. Následne sa spoločnosť IMMO.SK domáhala svojho práva na Ministerstve financií Slovenskej republiky, ktoré svojimi rozhodnutiami; č. MF/XXXXX/X/XXXX, zo dňa 17.10.2005, č. MF/XXXXX/X/XXXX, zo dňa 17.10.2005 a č. MF/XXXXX/X/XXXX, zo dňa 17.10.2005, zrušilo vyššie uvedené rozhodnutia daňového riaditeľstva o nevyhovení protestu prokurátora, následne Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky svojimi rozhodnutiami č. X/XXX/XXXXX-XXXXX/XXXX/XXXXXX-r, zo dňa 25.11.2005, č. X/XXX/XXXXX-XXXXX/XXXX/XXXXXX-r, zo dňa 23.11.2005 a č. X/XXX/XXXXX-XXXXX/XXXX/XXXXXX-r, zo dňa 23.11.2005, zrušilo rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I č. XXX/XXXX/XXXX/XX zo dňa 31.1.2003, č. XXX/XXX/XXXXX/XX zo dňa XX.X.XXXX č. XXX/XXX/XXXXX/XX a zo dňa 16.7.2003 (o nevyhovení registrácií za platiteľa DPH).

1.13.7. Spoločnosť IMMO.SK podala dňa 21.1.2005 žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú Ministerstvo financií Slovenskej republiky reagovalo negatívnou odpoveďou dňa 30.6.2005 s tým, že uvedený nárok na náhradu škody neuspokojí. Opätovne dňa

23.3.2006 žiadal právny predchodca žalobcu o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaný listom zo dňa 5.4.2006 oznámil, že už sa touto žiadosťou zaoberal dňa 21.1.2005 a považuje ju za riadne vybavenú.

1.13.8. Zo znaleckého posudku č. 1/2008 zo dňa 23.7.2008, vypracovaného znalkyňou doc. Ing. U. Z., PhD. (ďalej len ako „znalecký posudok“) vyplýva, že ak by spoločnosť IMMO.SK bola zaregistrovaná ako platiteľ DPH na základe prvej žiadosti o registráciu, t. j. od 1.2.2003, mala by nárok na odpočet DPH z prijatých zdaniteľných plnení uvedených v tabuľke č. 8 znaleckého posudku. IMMO.SK nevznikol nárok v dôsledku Rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I č. XXX/XXXX/XXXX/XX, zo dňa 31.1.2003, ktorým nevyhoveli žiadosti IMMO.SK, s.r.o. o registráciu za platiteľa dane z pridanej hodnoty vo výške základu dane z pridanej hodnoty 138.678.902,- Sk a dane z pridanej hodnoty z realizovaných zdaniteľných plnení vo výške 19.555.046,- Sk. Dňa 28.2.2003 spoločnosť IMMO.SK podala opätovne žiadosť o registráciu k dani z pridanej hodnoty. Ak by spoločnosť IMMO.SK bola zaregistrovaná ako platiteľ DPH na základe prvej žiadosti o registráciu, t. j. od 1.4.2003, mala by nárok na odpočet DPH z prijatých zdaniteľných plnení uvedených v tabuľke č. 9 znaleckého posudku. IMMO.SK nevznikol nárok v dôsledku rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I č. XXX/XXX/XXXXXX/XX, zo dňa 25.3.2003, ktorým nevyhoveli žiadosti IMMO.SK o registráciu za platiteľa DPH vo výške sumy základu dane 121.131.925,- Sk a DPH z realizovaných zdaniteľných plnení vo výške 16.958.470 Sk. Dňa 29.5.2003 spoločnosť IMMO.SK podala opätovne žiadosť o registráciu k dani z pridanej hodnoty. Ak by spoločnosť IMMO.SK bola zaregistrovaná ako platiteľ DPH na základe prvej žiadosti o registráciu, t. j. od 1.8.2003, mala by nárok na odpočet DPH z prijatých zdaniteľných plnení uvedených v tabuľke č. 10 znaleckého posudku. Spoločnosť IMMO.SK nevznikol nárok v dôsledku rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I č. XXX/XXX/XXXXXX/XX, zo dňa 16.7.2003, ktorým nevyhoveli žiadosti IMMO.SK, o registráciu za platiteľa DPH na výšku sumy základu dane 26.998.943 Sk a DPH z realizovaných zdaniteľných plnení vo výške 3.779.852,- Sk. Daňový úrad vykonal kontrolu DPH za obdobie október 2003 a na základe platobného výmeru č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/Vlk., Zech. vyčíslil rozdiel výšky uplatneného nadmerného odpočtu v daňovom priznaní a zisteného daňovým úradom v sume 19.734.770,- Sk. Následne vyčíslil daňový úrad v zmysle § 41 zákona 289/1995 Z. z. zvýšenie dane o 10 %, v absolútnej výške 1.973.477,- Sk. Pri posúdení daňového priznania za obdobie október 2003 postupoval daňový úrad v súlade s § 4 ods. 5 zákona platného ku dňu podania daňového priznania č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Platiteľ novoregistrovaný môže odpočítať iba daň viažucu sa na kúpnu cenu tovaru a nehnuteľnosti, ktoré kúpil najneskôr 12 mesiacov predtým, keď sa stal platiteľom. Celkovo predstavuje nere realizovaný odpočet a zvýšenie dane sumu 21.708.247,- Sk. Výška zvýšenia dane uloženej správcom dane - Daňový úrad Bratislava I, v dôsledku neuznania uplatneného nadmerného odpočtu DPH za obdobie október 2003 subjektom IMMO.SK bola na základe rozhodnutia daňového úradu č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/Vlk., Zech. vyčíslená ako rozdiel výšky uplatneného nadmerného odpočtu v daňovom priznaní a zisteného daňovým úradom v sume 19.734.770,- Sk. Následne vyčíslil daňový úrad v zmysle § 41 zákona 289/1995 Z. z. zvýšenie dane o 10 % v absolútnej výške 1.973.477,- Sk. V rozhodnutí daňového úradu č. XXX/XXX/XXXXXX/XX/Vlk., Zech. je vyčíslená suma ako rozdiel výšky uplatneného nadmerného odpočtu v daňovom priznaní a zisteného daňovým úradom vo výške 19.734.770,- Sk, potom v zmysle § 41 zákona 289/1995 Z. z. zvýšenie dane o 10 % v absolútnej výške predstavuje sumu 1.973.477,- Sk. Suma úroku z odkladu platenia zvýšenia dane z pridanej hodnoty v dôsledku uloženia zvýšenia dane subjektu IMMO.SK správcom dane Daňovým úradom Bratislava I bola vyčíslená na 162.771,30 Sk (tabuľka č. 13 znaleckého posudku). Spoločnosť IMMO.SK zaplatila zvýšenie dane vo výške 10 % v sume 1.973.477,- Sk a úrok za odklad platenia zvýšenia dane vo výške 162.771,30 Sk.

1.13.9. Ďalej zo znaleckého posudku vyplýva, že náklady platobných ťažkostí žalobca doložil dohodou o vzájomnom vysporiadaní uzavretou medzi IMMO.SK a dodávateľom HTI Slovakia, s.r.o. zo dňa 15.3.2005 a dodávateľom INGSTEEL, spol. s r.o. na základe obdobnej zmluvy zo dňa 21.3.2005. Celková suma záväzkov voči INGSTEEL, spol. s r.o. bola 151.987.749,10 Sk, úrok z tejto sumy predstavoval 2.089.476,94 Sk. U spoločnosti HTI bola celková suma nezaplatených faktúr vo výške 2.411.014,95 Sk a úrok z tejto sumy predstavoval 442.121,35 Sk. Nezaplatené záväzky vrátane úrokov boli vo výške 21.392.916,69 Sk (k 20.2.2005). Nere realizovaný odpočet dane a zvýšenie dane predstavovalo sumu 21.708.247,- Sk. Výška súm úrokov zo záväzkov, ktoré subjekt IMMO.SK viedol voči subjektom HTI Slovakia, s.r.o., IČO: 35 692 430 a INGSTEEL, spol. s r.o., IČO: 17 320 429 a ktoré vznikli v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov u subjektu IMMO.SK, s.r.o. je 21.392.916,69 Sk. Z porovnania sumy dlhov (21.392.916,69 Sk) a sumy nere realizovaného odpočtu a zvýšenia dane (21.708.247,- Sk) v tabuľke č. 15 znaleckého posudku je zjavné, že ide približne o porovnateľné sumy. Z uvedeného vyplýva, že ak by spoločnosť mala k dispozícii prostriedky vo výške 21.708.247,-

Sk, mohla by splatiť svoje záväzky voči dodávateľom. Úroky platené subjektom IMMO.SK voči subjektom HTI Slovakia, s.r.o. a INGSTEEL, spol. s r.o. mohli byť dôsledkom nerealizovaného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Spoločnosť IMMO.SK vykazovala za celé posudzované obdobie od roku 2002 do roku 2004 veľmi nízky stav likvidity (tabuľka 16 znaleckého posudku). Likvidita za prvé dve posudzované obdobia je rovnaká I. stupeň až II. stupeň, z toho dôvodu, že spoločnosť IMMO.SK nevykazovala v obežnom majetku ani pohľadávky, ani zásoby, len finančné účty. V posledných dvoch posudzovaných obdobiach spoločnosť už vykazovala aj pohľadávky, nevykazovala však zásoby, preto je likvidita II. a III. rovnaká v týchto obdobiach. Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na štruktúru majetku a záväzkov spoločnosti IMMO.SK nemal nerealizovaný odpočet priamy negatívny vplyv na ukazovatele likvidity. Nerealizovaný odpočet dane z pridanej hodnoty mal však priamy negatívny vplyv na finančnú situáciu IMMO.SK a jej schopnosť uhrádzať záväzky a výška škody z takéhoto vplyvu až do dátumu 22.3.2005 je vyčíslená na sumu 24.402.617,10 Sk. Pri odpovedi na otázku, či hrozil z titulu nedostatku finančných prostriedkov k dátumu 22.3.2005 ekonomický úpadok subjektu IMMO.SK, bola skúmaná likvidita spoločnosti k danému obdobiu a výška a vývoj vlastného imania. Dohodnutá tržba predstavovala 115.351,24 € a k tomu 16.149,17 € DPH kvartálne, takže celková platba bola 131.500,42 €. Na základe leasingovej zmluvy (nájomná zmluva s právom kúpy najatej veci) zo dňa 18.9.2003 boli dohodnuté tržby z prenájmu Domu nábytku ATRIUM v splátkovom kalendári, ktorý je súčasťou tejto zmluvy za obdobie od 1.10.2003 do 30.9.2019. Celková zmluvne zabezpečená výška tržieb z prenájmu Domu nábytku ATRIUM po zmluvne zabezpečenú dobu nájmu s právom prednostnej kúpy bola 7.382.479,46 € a k tomu 1.396.903,53 € DPH, takže celková platba bola 8.779.382,99 €. Celkové predpokladané náklady IMMO.SK po zmluvne zabezpečenú dobu prenájmu s právom prednostnej kúpy sú podľa podnikateľského zámeru 181.192.516,- Sk (bez zohľadnenia časovej hodnoty peňazí). Suma predpokladaného zisku subjektu IMMO.SK za obdobie zmluvne zabezpečeného nájmu s právom prednostnej kúpy podľa podnikateľského zámeru je 120.803.610,- Sk (bez zohľadnenia časovej hodnoty peňazí). Podľa výpočtu v tabuľke č. 20 znaleckého posudku ušlý zisk IMMO.SK za obdobie zmluvne zabezpečeného nájmu s právom prednostnej kúpy je 123.234 030,- Sk. Žalobca odpredal svoj obchodný podiel tretej osobe, obchodnej spoločnosti GV PARTNERS, s.r.o. zmluvou zo dňa 22.3.2005. Predajná cena obchodného podielu bola dohodnutá vo výške 95.815,19 €, čo predstavuje v korunovom vyjadrení ku dňu zaplatenia 22.3.2005 a 20.7.2005 sumu vo výške 3.732.405,02 Sk. Výška ušlého zisku žalobcu ku dňu prevodu obchodného podielu žalobcu na subjekte IMMO.SK s prihliadnutím na predajnú cenu obchodného podielu je 119.501.625,- Sk (123 234 030-3 732 405). V prípade, že súd rozhodne, že spoločnosť IMMO.SK mala byť zaregistrovaná na základe prvej registrácie (dňa 15.1.2003 spoločnosť IMMO.SK, s.r.o podala prvú žiadosť o registráciu k dani z pridanej hodnoty), nebol by dôvod na nepriznanie nadmerného odpočtu ani zvýšenie dane o 10 %. Do priamej škody možno zahrnúť aj náklady finančných ťažkostí, ktoré vznikli na základe zlej finančnej situácie spoločnosti. K týmto nákladom sa zahŕňajú náklady na právne a poradenské služby. Podľa tabuľky č. 22 znaleckého posudku by takéto náklady finančných ťažkostí predstavovali sumu 637.380,42 Sk.

1.13.10. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.4.2006 IMMO.SK ako postupca postúpila pohľadávku špecifikovanú v článku I. zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, na Ing. Q. P. ako postupníka.

1.13.11. Pôvodný žalobca Ing. Q. P. ako postupca a súčasný žalobca ako postupník uzatvorili dňa 27.4.2009 zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bol odplatný prevod pohľadávky špecifikovanej v článku III. predmetnej zmluvy. Podľa článku III. zmluvy je predmetom postúpenia pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania.

1.13.12. Žalobca mal v konaní zato, že preukázal splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nezákonných rozhodnutí, škodu (priamu, aj ušlý zisk) a príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody. Výška škody a ušlého zisku boli dostatočne preukázané znaleckým posudkom. Ak by správca dane nevydal štyrikrát nezákonné rozhodnutie, k vzniku škody by nedošlo, právny predchodca žalobcu podával žiadosti o registráciu opakovane, čím sa snažil minimalizovať výšku škody. Táto škoda nie je vyňatá z režimu zodpovednosti štátu za škodu. Boli splnené všetky podmienky pre priznanie náhrady škody, a to vrátane predbežného prerokovania nároku, o ktorom však žalovaný odmietol rokovať. Žalobca si pohľadávku uplatňuje nie ako originárny veriteľ, ale titulom zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá je dostatočne určitá a zrozumiteľná a je preto platná. Ďalej uviedol, že žalobca si náhradu škody uplatňuje titulom nezákonných rozhodnutí, ak žalobca v minulosti používal pojem nesprávny úradný postup, bolo to z dôvodu svojoľnej rekvalifikácie žiadostí správcom dane. Právo žalobcu nie je premlčané, subjektívna premlčacia lehota by najskôr mohla začať plynúť od oznámenia zrušujúcich rozhodnutí daňového riaditeľstva, z ktorých prvé bolo

vydané 23.11.2005, a preto by premlčacia lehota najskôr mohla uplynúť 23.11.2008. Právna kvalifikácia je vecou súdu, nie vecou žalobcu. Jej prípadná zmena zo strany žalobcu nie je zmenou žaloby. Nárok už bol všeobecne súdmi priznaný v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 16 C 38/2007. Do týchto rozhodnutí bolo bezdôvodne zasiahnuté mimoriadnymi opravnými prostriedkami, v dôsledku čoho ESLP konštatoval porušenie Článku 6 ods. 1 Dohovoru. Žalobca by nemal byť ďalej dotknutý na svojich právach a mal by sa dostať do takej situácie, v akej bol pred zásahom do svojich práv, v tomto prípade dovolanie generálneho prokurátora bolo len maskovaným odvolaním, ako to konštatoval ESLP.

1.13.13. Žalovaný v konaní dôvodil, že žalobca si žalobou podanou v roku 2007 uplatnil právo na náhradu škody voči štátu titulom nesprávneho úradného postupu. Päť rokov v každom podaní tvrdil, že mu škoda vznikla titulom nesprávneho úradného postupu, naposledy ešte v podaní zo dňa 10.10.2012. Neobstojí tvrdenie, že žalobcovi vznikla škoda titulom nezákonných rozhodnutí, je na žalobcovi, aby už v žalobe riadne špecifikoval titul náhrady škody, čo urobil tak, že sa náhrady škody domáhal titulom nesprávneho úradného postupu. Škoda titulom nesprávneho úradného postupu je premlčaná, o postupe sa žalobca dozvedel najneskôr v mesiaci október 2003 a žalobu podal v marci 2007. Aj škoda titulom nezákonných rozhodnutí je premlčaná, nakoľko si ju žalobca uplatnil prvýkrát v roku 2013. K samotnej škode žalovaný uviedol, že nároky predstavujúce skrátenie práva na vydanie nadmerného odpočtu DPH, zvýšenie dane a úroky z odkladu platenia zvýšenia dane sú daňovoprávne nároky a sú v zmysle konštantnej a ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky daňovopravnými nárokmi a nie nárokmi na náhradu škody, či už v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z. z. Neexistuje bezprostredná a priama príčinná súvislosť medzi titulom na náhradu škody a ušlým ziskom žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že v konaní nebola preukázaná škoda. Podľa žalovaného sú doterajšie rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu svojvoľné a arbitrárne a ako konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, obsahujú základné vady, ktoré odôvodňujú odklon od nemennosti rozsudkov. Nápravu tejto arbitrárnosti bolo potrebné dosiahnuť aj prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku, pričom mimoriadne opravné prostriedky sú stále súčasťou slovenského právneho poriadku. Podstatné je, že ESLP sa nevyjadril, ani sa nemohol vyjadriť, k otázke splnenia podmienok na priznanie nároku na náhradu škody. K tejto otázke sa vyjadril najvyšší súd v uvedenom uznesení, konštatoval v ňom, že nárok na náhradu škody nie je daný.

1.14.1. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal dôsledkami vyplývajúcimi pre toto konanie z rozhodnutia ESLP vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovensku, zohľadňujúc pritom aj právne závery vyslovené v uznesení ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 326/2021, zároveň konštatujúc, že tomuto uzneseniu, hoci ním nie je súd inštančne viazaný, možno pripísať judikatórnu záväznosť. ESLP konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, došlo k porušeniu Článku 6 ods. 1 Dohovoru. Ústavný súd Slovenskej republiky, na ktorý sa obrátil žalobca po rozhodnutí ESLP s návrhom na obnovu konania (ktorým chcel v konečnom dôsledku dosiahnuť zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015) vyslovil záver, podľa ktorého rozhodnutie ESLP je pre súd v konkrétnej veci záväzná a prelamuje kasačný účinok uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bol porušený Článok 6 ods. 1 Dohovoru; teda právne názory vyslovené ESLP prelamujú viazanosť nižších súdov právnymi názormi vyslovenými v kasačnom rozhodnutí najvyššieho súdu. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že rozhodnutím ESLP nedošlo, ani nemohlo dôjsť, k zrušeniu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015. Z výsledku konania vedeného pod sp. zn. II. ÚS 326/2021 vyplýva, že predmetné uznesenie nezrušil ani ústavný súd. Jeho kasačné účinky v tom zmysle, že ním boli zrušené v poradí druhé rozsudky prvoinštančného a odvolacieho súdu preto zostali zachované a súdu nezostalo iné, ako vo veci konať a rozhodnúť; nebolo teda prirodzene možné vyhovieť návrhu žalobcu na to, aby súd vydal doložku právoplatnosti zrušených rozsudkov okresného a krajského súdu. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že ESLP vo svojom rozsudku, pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci, neoznačil právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 5/2015 za nesprávny, v tejto rovine sa ESLP a rovnako aj ústavný súd vecou nezaoberali. Na druhej strane konkrétne k právnemu názoru prvoinštančného a odvolacieho súdu uvedenému v ich, v poradí druhých rozsudkoch, ESLP uviedol, že porušenia vytýkané im Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 5/2015 nepredstavujú okolnosti, ktoré by v predmetnom prípade odôvodňovali zásah do právoplatného a záväzného rozsudku. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky teda ESLP vytkol procesné pochybenie, keď podľa názoru ESLP najvyšší súd nesprávne právne posúdil procesnú otázku prípustnosti mimoriadneho dovolania, nevytýkal mu jeho hmotnoprávne posúdenie veci. V dôsledku danej procesnej situácie, vychádzajúc zo záväzného rozhodnutia ESLP a zohľadňujúc aj právne názory uvedené v uznesení ústavného súdu ako jednej z najvyšších súdnych autorít nie je vylúčené, aby súd v tomto konaní dospel, oproti v poradí

druhým rozsudkom súdov prvej a druhej inštancie, k odchýlnym právnym záverom, alebo aby dospel na základe vykonaných dôkazov k odlišným skutkovým zisteniam a tieto tiež odlišne právne posúdil. Prelomenie kasačnej záväznosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015 neznamená, že pre konajúci súd sa stáva

záväzný právny názor uvedený v poradí v druhých (zrušených) rozsudkoch okresného a krajského súdu. K rovnakým alebo podobným názorom môže dospieť súd v tomto konaní nezávisle od ich vyslovenia v uznesení najvyššieho súdu. Navyše právne názory najvyššieho súdu si môže osvojiť strana sporu (v tomto prípade sa k nim prihlásil žalovaný), pričom súd má povinnosť sa s nimi vysporiadať. Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedené je podčiarknuté tým, že žalobca výslovne odvodzuje svoj nárok od skutkového stavu, ktorý ani hypoteticky neumožňuje žalobe vyhovieť, počnúc podaním zo dňa 10.1.2003 a naposledy aj na pojednávaní dňa 21.6.2022, žalobca skutkovo odvodzoval svoj nárok výlučne od nezákonných rozhodnutí správcu dane, ktoré nemôžu byť v príčinnej súvislosti so vznikom akejkoľvek škody na strane IMMO.SK. Svoj neúspech v spore si preto žalobca, podľa názoru súdu prvej inštancie, procesne zaviniť predovšetkým sám.

1.14.2. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že Slovenská republika má povinnosť napraviť dôsledky porušenia Dohovoru vysloveného rozsudkom ESLP a pokiaľ je to možné, obnoviť právny stav, ktorý tu bol pred porušením dohovoru. Zmluvný štát Dohovoru má však v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru (rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku, zo dňa 31.10.1995). Konanie vedené na tunajšom súde by takýmto vhodným prostriedkom hypoteticky mohlo byť, ak by jeho výsledkom bol úspech žalobcu v spore. Avšak úspech žalobcu nie je možný za situácie, keď by si rozhodnutie v prospech žalobcu vyžadovalo, aby súd rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ako aj v rozpore s hmotným právom, čo mu zákon neumožňuje (§ 215 ods. 1, Článok 16 ods. 1 C.s.p.). Neúspech žalobcu v tomto konaní však neznamená, že žalobca nemá iné prostriedky nápravy, pokiaľ mu vznikla určitá ujma. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že väčšina členských štátov Rady Európy nemá vo svojej legislatíve zákon, akým je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Pokiaľ má žalobca za to, že nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom justičných orgánov Slovenskej republiky došlo uňho k vzniku ujmy, má právo domáhať sa jej náhrady postupom podľa zákona. V spojení s uvedenými závermi súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry (vyjadrenej napríklad v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 218/2010, zo dňa 23.11.2010) do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 97/97), prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

1.15. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal vecou samou. Konštatoval, že žalobca si v konaní uplatňoval nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Poukázal na to, že zodpovednosť štátu je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, štát sa jej teda nemôže zbaviť s poukazom na určitý liberačný dôvod a neskúma sa pri nej zavinenie. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú (1) nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, (2) vznik škody a (3) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všetky tieto predpoklady musia byť splnené kumulatívne, nespĺnenie čo i len jedného z nich má za následok, že zodpovednosť štátu nevzniká. V súvislosti s prvým predpokladom vzniku zodpovednosti štátu sa súd prvej inštancie zaoberal ustálením, či v prejednávanej veci ide o zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. Konštatoval, že nie je povinnosťou žalobcu správne právne kvalifikovať skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje svoj nárok (teda určiť, či ide o nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup), žalobcovou prípadnou kvalifikáciou súd ani nie je viazaný. Svoj nárok však žalobca v žalobe musí skutkovo vymedziť a daný skutkový stav preukázať, na základe čoho súd vykoná jeho právne posúdenie. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu spoločnosť IMMO.SK, podal v dňoch 15.1.2003, 28.2.2003 a 29.5.2003 správcovi dane žiadosti o registráciu za platiteľa DPH odôvodnené tým, že splnil zákonné predpoklady pre povinnú registráciu podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. (t. j. za najbližšie

najviac tri predchádzajúce po sebe idúce kalendárne mesiace dosiahol obrat 750.000,- Sk). Správca dane na základe týchto jednotlivých žiadostí vydal dňa 31.1.2003 rozhodnutie č. XXX/XXXX/XXXX/XX, dňa 25.3.2003 rozhodnutie č. XXX/XXX/XXXX/XX a dňa 16.7.2003 rozhodnutie č. XXX/XXX/XXXX/XX, ktorými im zhodne nevyhoveli s poukazom na § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z. z., keďže ich posúdil ako žiadosti o dobrovoľnú registráciu, pričom ich oprávnenosť neuznal. Až na základe štvrtej žiadosti IMMO.SK zo dňa 20.8.2003, Daňový úrad Bratislava I vydal dňa 16.9.2003 Osvedčenie o registrácii pre DPH. Rozhodnutia správcu dane č. XXX/XXXX/XXXX/XX, č. XXX/XXX/XXXX/XX a č. XXX/XXX/XXXX/XX Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky svojimi rozhodnutiami č. X/XXX/XXXX-XXXX-XXXX/XXXX-XXXX-XXXX-XXXX-r zo dňa 25.11.2005, č. X/XXX/XXXX-XXXX-XXXX/XXXX-XXXX-XXXX-XXXX-r zo dňa 23.11.2005 a č. X/XXX/XXXX-XXXX-XXXX/XXXX-XXXX-XXXX-XXXX-r zo dňa 23.11.2005, uvedené nevyhovujúce rozhodnutia správcu dane zrušilo. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že správca dane, ktorým bol Daňový úrad Bratislava I, svojím konaním navodil protiprávny stav, v ktorom daňový subjekt spĺňajúci podmienky na to, aby bol zaregistrovaný ako platiteľ DPH podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z., registrovaný nebol. Správca dane svojvoľne prekvalifikoval žiadosti IMMO.SK ako žiadosti o dobrovoľnú registráciu a výstupom jeho konania bolo vydanie rozhodnutí o nevyhovení žiadostiam o dobrovoľnú registráciu, avšak tento postup správcu dane nijako nekorešpondoval s predmetom podaných žiadostí. Spoločnosti IMMO.SK sa nedotkli vyššie uvedené rozhodnutia správcu dane o nevyhovení žiadostiam o dobrovoľnú registráciu (o ktorú IMMO.SK ani nežiadala), ale jeho nečinnosť spočívajúca v tom, že nevykonal povinnú registráciu daňového subjektu za platiteľa DPH (hoci počas doby trvania svojej nečinnosti správca dane vydával vecne nesúvisiace rozhodnutia), čím neumožnil IMMO.SK získať práva a povinnosti platiteľa DPH. Ak by aj predmetné nevyhovujúce rozhodnutia správcu dane neboli vydané, nemalo by to žiaden vplyv na existujúce práva a povinnosti IMMO.SK. Zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup pokrýva tie prípady, kedy sa protiprávne konanie štátu dotýkajúce sa poškodeného subjektu netransformovalo do určitého rozhodnutia. Vyššie popísané omisívne konanie správcu dane, od ktorého jediného bolo možné odvodiť žalobcom tvrdenú škodu, spočíva v jeho nečinnosti, z tohto dôvodu je možné ho právne posúdiť iba ako nesprávny úradný postup. Dôvodnosť tohto právneho posúdenia je zdôraznená tým, že ani zrušením nevyhovujúcich rozhodnutí správcu dane sa právne postavenie IMMO.SK nijako nezmenilo, menovaná spoločnosť sa nestala platiteľom DPH späťne k 1.2.2003, ani si nemohla dodatočne uplatniť vrátenie nadmerného odpočtu DPH za skoršie zdaniteľné plnenia. Aj naďalej zostala platnou jej registrácia za platiteľa DPH s účinnosťou od 1.10.2003 (súd prvej inštancie zrejme omylom uviedol nesprávny dátum 10.1.2003, poznámka odvolacieho súdu) a všetky s tým spojené právne dôsledky. Rovnako by na spoločnosť IMMO.SK nemalo žiadne účinky, ak by dané rozhodnutia Daňového úradu Bratislava I dodnes zrušené neboli. Predmetné nevyhovujúce rozhodnutia správcu dane, hoci boli zrušené ako nezákonné, preto neboli v príčinnej súvislosti s akoukoľvek ujmou, ktorá mohla potencionálne IMMO.SK vzniknúť.

1.16.1. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobou doručenou na súd dňa 13.3.2007 sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom; nielen preto, že ju tak sám kvalifikoval (čo považoval v zásade za nepodstatné), ale preto, že z celého rozsahu (pre toto konanie relevantných aj nerelevantných) skutkových tvrdení žalobcu súd musel izolovať vlastný skutok (predstavujúci v tomto prípade nesprávny úradný postup štátu), ktorý sa dotkol žalobcu a ktorý by preto mohol zakladať zodpovednosť štátu. Hoci právne posúdenie je vecou súdu, skutkové vymedzenie veci je na žalobcovi. Pokiaľ sa následne žalobca domáhal (podanie zo dňa 31.3.2008, v ktorom uviedol, že si uplatňuje náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu aj nezákonných rozhodnutí; podanie zo dňa 10.1.2013 v ktorom uviedol, že si uplatňuje náhradu škody výlučne titulom nezákonných rozhodnutí a odvtedy sa tohto názoru až do pojednávania dňa 21.6.2022 [vrátane] žalobca držal) nielen právneho prekvalifikovania svojho nároku, ale aj zmeny jeho skutkového základu na škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami (rozhodnutiami správcu dane č. XXX/XXXX/XXXX/XX zo dňa XX.X.XXXX, č. XXX/XXX/XXXX/XX zo dňa XX.X.XXXX č. XXX/XXX/XXXX/XX a zo dňa XX.X.XXXX, ktorými nevyhoveli žiadostiam IMMO.SK o registráciu za platiteľa DPH), jeho žaloba je bez ďalšieho nedôvodná, keďže týmito rozhodnutiami, ani ich zrušením, sa právne postavenie IMMO.SK nijako nezmenilo a žiadna škoda v ich dôsledku ani hypoteticky nemohla vzniknúť. Napriek tomu sa však súd prvej inštancie vysporiadal aj s otázkou splnenia ostatných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to aj pre prípad, že by skutkovým základom žaloby bol nesprávny úradný postup.

1.16.2. Z dôvodu, že nesprávnemu úradnému postupu došlo pred 1. júlom 2004, v súlade s prechodným ustanovením § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov súd prvej inštancie na vec aplikoval

ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

1.16.3. Súd konštatoval, že pokiaľ ide o škodu ako druhý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu, žalobcom uplatnená náhrada škody pozostávala z priamej škody a ušlého zisku. Pojem škoda zákon č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje, ani neobsahuje ustanovenia o rozsahu jej náhrady. Z tohto dôvodu je potrebné aplikovať všeobecnú úpravu obsiahnutú v § 442 Občianskeho zákonníka. Pod škodou je teda potrebné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, primárne peňažného. Skutočnou škodou je ujma spočívajúca v strate, zničení znehodnotení alebo zmenšení existujúceho majetku poškodeného a jej výška zodpovedá majetkovým hodnotám, ktoré treba vynaložiť na uvedenie majetku do stavu pred škodovou udalosťou (pokiaľ to nie je vylúčené). Ušlý zisk oproti tomu predstavuje zmarenie budúceho zväčšenia alebo rozmnoženia majetku poškodeného, ktoré by pri pravidelnom behu vecí bez škodovej udalosti nastalo, pričom tento majetkový prospech musí byť istý, resp. jeho pravdepodobnosť musí hraničiť s istotou.

1.16.4. Žalobca si titulom priamej škody uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v skrátaní práva na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Podľa žalobcu, ak by správca dane vyhovel prvej žiadosti IMMO.SK o registráciu a zaregistroval túto spoločnosť ako platiteľa DPH od 1.2.2003, mohla by si spoločnosť IMMO.SK úspešne uplatniť právo na vrátenie nadmerného odpočtu DPH z väčšieho rozsahu zdaniateľných plnení a vznikol by tejto spoločnosti nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH v sume o 19.734.770,- Sk vyššej, než bola tejto spoločnosti na základe daňového priznania z októbra 2003 vrátená. Súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ spoločnosť IMMO.SK nebola (hoci v dôsledku nesprávneho úradného postupu správcu dane) registrovaná ako platiteľ DPH, znamená to, že nebola subjektom nielen práv, ale ani povinností spojených s postavením daňového subjektu ako platiteľa DPH. Elementárne ide najmä o povinnosť odvádzať daň z dodaných plnení a z toho nevyhnutne tiež vyplýva absencia práva na vrátenie eventuálneho nadmerného odpočtu DPH. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že daňovoprávne vzťahy medzi štátom a subjektom dane nemožno posudzovať izolovane, ale treba zohľadňovať všetky vzájomné súvislosti. Okolnosť, že u určitých prijatých zdaniateľných plnení IMMO.SK nevznikol nárok na vrátenie DPH, sa na druhej strane prejavuje vo zvýšení hodnoty majetku tejto spoločnosti, ktorý je predmetom daňových odpisov a tým znížením daňového základu pre výpočet dane z príjmov. Prípadné priznanie tejto sumy súdom by v konečnom dôsledku mohlo znamenať jej (aspoň čiastočne) duplicitné plnenie štátom. Nie je pritom relevantná skutočnosť, že spoločnosť IMMO.SK si o nadmerný odpočet DPH, na ktorého vrátenie nemala nárok, spočiatku nezvýšila cenu odpisovaného majetku, ale evidovala ju ako pohľadávku voči správcovi dane a uplatnila si nárok na jej vrátenie v daňovom priznaní za október 2003, nakoľko uvedené predstavovalo jej svojvoľný postup nemajúci oporu v zákone, čo potvrdili rozhodnutia správcu dane i súdu. IMMO.SK navyše následne tento svoj postup podľa nepopretého tvrdenia žalovaného korigovala; keď sa dozvedela, že správca dane neuznal celý uplatnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, menovaná spoločnosť cenu odpisovaného majetku účtovne zvýšila o sumu nevráteného nadmerného odpočtu DPH. V konečnom dôsledku sa tak v tomto konaní žalobca domáhal náhrady sumy nevráteného nadmerného odpočtu DPH, o ktorú sa zvýšila účtovná cena nehnuteľného majetku spoločnosti IMMO.SK. Nielen pre túto komplexnosť daňovoprávnych vzťahov súd prvej inštancie považoval za potrebné dôsledne trvať na pridržaní sa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, v zmysle ktorej plnenie povinností, ktoré vyplývajú z predpisu spadajúceho do oblasti verejného (daňového) práva, nemôže byť škodou v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, zo dňa 29.3.2007, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2008, pod č. R 28/2008). Žalobcom tvrdené skrátanie práva na vrátenie nadmerného odpočtu DPH teda nemôže predstavovať škodu. Žalobca nebol registrovaný ako platiteľ DPH, nemal tak tomu zodpovedajúce práva, ale ani povinnosti, pričom nie je rozhodné, či nebol registrovaný v súlade so zákonom alebo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Pokiaľ teda dochádzalo medzi štátom a IMMO.SK k realizovaniu vzájomných daňovoprávnych práv a povinností v režime zodpovedajúcom subjektu, ktorý nie je platiteľom DPH, z plnenia týchto práv a povinností nemohla spoločnosti IMMO.SK vzniknúť škoda. Opačný názor by okrem iného tiež fakticky viedol k tomu, že by súd v civilnom sporovom konaní uložil štátu povinnosť vrátiť daňovému subjektu nadmerný odpočet DPH, čím by mimo rámca svojej právomoci zasahoval do výsledkov daňového konania. Neuznanie nadmerného odpočtu DPH vyplýva z rozhodnutia správcu dane č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Zech,Vlk., zo dňa 8.3.2004, vydaného v správnom konaní, ktoré súd nie je oprávnený v tomto konaní preskúmať.

1.16.5. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že keďže z pohľadu ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít nevrátenie nadmerného odpočtu DPH nemôže predstavovať u daňového

subjektu škodu, tým viac škodu nemôže predstavovať zvýšenie dane uložené správcou dane vo výške 1.973.477,- Sk a úroky z odkladu platenia zvýšenia dane vo výške 163.771,30 Sk. V tejto časti bola žaloba v poradí prvým rozsudkom tunajšieho súdu zamietnutá, napriek tomu súd prvej inštancie považoval za potrebné sa týmito skutočnosťami aspoň stručne zaoberať. Zvýšenie dane bolo spoločnosti IMMO.SK uložené platobným výmerom č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Vlk,Zech, zo dňa 9.3.2004, a to na základe rozhodnutia správcu dane č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Zech,Vlk, zo dňa 8.3.2004. Správnosť tohto postupu správcu dane bola potvrdená i rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 11/2005, zo dňa 26.10.2006. Nakoľko daňový subjekt IMMO.SK požiadal o povolenie odkladu platenia daňového nedoplatku (spočívajúceho vo zvýšení dane) a Daňový úrad Bratislava I mu ho svojim rozhodnutím č. XXX/XXX/XXXXXX/XXXX/Kle, zo dňa 25.10.2004, povolil, v zmysle § 59 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. vznikla IMMO.SK povinnosť platiť úrok zo sumy, ktorej platenie bolo odložené, ktorá v zmysle znaleckého posudku predstavuje 163.771,30 Sk. Zaplatenie zvýšenia dane a úrokov z odkladu platenia zvýšenia dane teda nepredstavovalo nič iné, ako plnenie daňovoprávnej povinnosti. Spoločnosť IMMO.SK týmito plneniami realizovala, čo jej ukladali právoplatné a vykonateľné rozhodnutia správcu dane, resp. čo jej ukladal zákon.

1.16.6. Podľa súdu prvej inštancie z čiastkových nárokov uplatnených žalobcom by za škodu z právneho hľadiska bolo možné považovať iba úroky z omeškania zaplatené dodávateľom IMMO.SK, náklady na právne služby a ušlý zisk pri podnikateľskom zámere Obchodný dom nábytku ATRIUM v Bratislave. Predmetný ušlý zisk súd prvej inštancie, na rozdiel od predošlých rozsudkov, vyhodnotil na základe zisteného skutkového stavu iba ako hypotetický, ktorého dosiahnutie nie je možné považovať za isté. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ušlý zisk je stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiacia sa k istote (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 195/2015, zo dňa 29.3.2017). V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t. j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 513/2014, zo dňa 27.4.2015). Zo znaleckého posudku vyplýva, že spoločnosť IMMO.SK mala podnikateľský zámer na obdobie rokov 2003 až 2019, v zmysle ktorého mala zabezpečiť výstavbu Obchodnému domu nábytku ATRIUM v Bratislave, pričom nájomnou zmluvou s právom kúpy prenajatej veci uzavretou s nájomcom I. INTERIÉROVÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., mala zabezpečené tržby na pokrytie svojho zámeru. Tieto tržby po odrátaní nákladov a daňových povinností mali zabezpečiť spoločnosti IMMO.SK dosiahnutie čistého zisku za obdobie zmluvne zabezpečeného nájmu s právom prednostnej kúpy vo výške 123.234.030,- Sk. S prihliadnutím na to, že pôvodný žalobca ako spoločník IMMO.SK predal svoj obchodný podiel za čiastku 95.815,19 €, po očistení výsledná suma ušlého zisku predstavovala podľa odpovede na otázku č. 17 znaleckého posudku 119.501.625,- Sk. Znalkyňa pri výpočte ušlého zisku vychádzala z podnikateľského zámeru predloženého spoločnosťou IMMO.SK (pozri odpoveď na otázku č. 16 znaleckého posudku). Predmetom znaleckého dokazovania, ani žiadneho iného v tomto konaní vykonaného dokazovania, však vôbec nebolo posúdenie, do akej miery bolo dosiahnutie vyššie uvedeného zisku pravdepodobné, resp. reálne. Samotný podnikateľský zámer nie je dôkazom o reálnosti svojho vlastného naplnenia. V tomto prípade ide iba o podnikateľom projektovaný a subjektívne očakávaný zisk, ktorý nemožno stotožňovať s objektivizovaným ušlým ziskom. Na to, aby bolo možné posúdiť zisk predpokladaný podnikateľským zámerom ako ušlý zisk, je tento potrebné podrobiť kritickému zhodnoteniu, zohľadňujúc aj možné riziká a mieru ich pravdepodobnosti, ktoré sú prítomné pri každej podnikateľskej činnosti, v tomto smere však žalobca dokazovanie nenavrhol. Znalkyňa vo svojom znaleckom posudku len vychádzala z podnikateľského zámeru ako z premisy, samotný zámer však nijako neskúmala. Žalobcovi, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie existencie a výšky škody, sa teda v tomto konaní podarilo preukázať iba hypotetický ním subjektívne očakávaný zisk, neuniesol dôkazné bremeno, pokiaľ išlo o preukázanie ušlého zisku.

1.16.7. Pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody súd prvej inštancie uviedol, že z právno-teoretického hľadiska je kauzálny nexus priamou väzbou javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorej jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O

vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Prítom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/1992). Treba zvlášť zdôrazniť, že v postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009, zo dňa 30.6.2010). Súd prvej inštancie sa pre úplnosť zaoberal príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v prípade každej zo žalobcom požadovaných čiastkových náhrad, hoci vznik zodpovednosti štátu je vylúčený už samotným nepreukázaním vzniku škody.

1.16.8. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že samotné nevrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 19.734.770,- Sk ešte možno považovať za dôsledok nesprávneho úradného postupu správcu dane, aj keď opakovane zdôraznil, že suma nevráteného nadmerného odpočtu DPH nepredstavuje škodu. Na druhej strane v prípade zvýšenia dane uloženom správcom dane a úrokov z odkladu platenia zvýšenia dane celkom zjavne predpoklad existencie príčinnej súvislosti splnený nie je. Spoločnosť IMMO.SK musela zaplatiť zvýšenie dane na základe platobného výmeru č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Vlk,Zech., ktorým bola IMMO.SK uložená sankcia podľa § 44 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z. z. Táto sankcia bola uložená na základe výsledkov daňovej kontroly, ktorou správca dane zistil, že daňový subjekt IMMO.SK si neoprávnene uplatnil právo na vrátenie nadmerného odpočtu DPH a rozhodnutím správcu dane č. XXX/XXX/XXXXX/XX/Zech,Vlk., zo dňa 8.3.2004, správca dane tento odpočet vo výške 19.734.770,- Sk odmietol. Príčinou uloženia tejto sankcie teda bolo protiprávne konanie IMMO.SK pri podaní daňového priznania v októbri 2003, v ktorom si tento subjekt uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu DPH aj za plnenia, v prípade ktorých na to nemal právo. Je bezpredmetné, že spoločnosť IMMO.SK si týmto (svojoľfne) mienila podľa vyjadrenia žalobcu kompenzovať dôsledky nesprávneho úradného postupu správcu dane, ktorý IMMO.SK nezaregistroval ako platiteľa DPH na základe jej prvej žiadosti. Pokiaľ sa štát aj dopustí nesprávneho úradného postupu, neznamená to, že dotknutý subjekt môže rovnako konať v rozpore s právom. Nakoľko právny poriadok takýto postup daňového subjektu nedovoľoval, uloženie sankcie bolo výlučne dôsledkom daňového deliktu spoločnosti IMMO.SK, za ktorý prirodzene nemôže zodpovedať štát. Tým viac potom štát nemôže niesť zodpovednosť za to, že spoločnosť IMMO.SK mala plniť túto sankciu a príslušný úrok z odkladu jej platenia, pričom tieto financie mali spoločnosti chýbať na plnenie jej záväzkov. Napriek tomu, že v časti týkajúcej sa zvýšenia dane a s tým spojených úrokov bola žaloba zamietnutá, súd prvej inštancie sa touto otázkou zaoberal, pretože žalobca platobnú neschopnosť IMMO.SK odvodzoval nielen od skrátenia vráteného nadmerného odpočtu DPH, ale aj od povinnosti IMMO.SK platiť daňovú sankciu. Pre úroky z odkladu platenia zvýšenia dane primerane platí všetko vyššie uvedené, pričom navyše vznik povinnosti IMMO.SK zaplatiť tieto úroky bol až dôsledkom povolenia odkladu platenia zvýšenia dane rozhodnutím správcu dane č. XXX/XXX/XXXXX/XXXX/Kle, zo dňa 25.10.2004, vydaného na základe žiadosti IMMO.SK. Teda aj v tomto prípade príčina zmenšenia majetku IMMO.SK spočívala v konaní samotného tohto subjektu, nie štátu. Inak povedané, k tejto žalobcom tvrdenej ujme na majetku by nedošlo, ak by si spoločnosť IMMO.SK neuplatnila neoprávnene vrátenie nadmerného odpočtu DPH a následne nepožiadala o odklad platenia zvýšenia dane (sankcie), neexistuje tu preto žiaden priamy súvis s nesprávnym úradným postupom.

1.16.9. V súvislosti so žalobcom uplatnenými úrokmi z omeškania zaplatenými v dôsledku nedostatku finančných prostriedkov, nákladmi na právne a poradenské služby a (hypotetickým) ušlým ziskom súd prvej inštancie uviedol, že všetky tieto čiastkové nároky majú pôvod (aj podľa argumentácie samotného žalobcu) vo finančných ťažkostiach, do ktorých sa spoločnosť IMMO.SK dostala. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že tieto finančné ťažkosti vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátu. V zmysle ustálenej judikatúry musí súd pri

skúmaní príčinnej súvislosti dôsledne izolovať príčinu vzniku tvrdenej škody zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Vlastnú príčinu finančných ťažkostí súd identifikoval v nedostatku finančných prostriedkov v majetku spoločnosti IMMO.SK. Ako sa uvádza v znaleckom posudku (odpoveď na otázku č. 9), spoločnosť IMMO.SK vykazovala za celé posudzované obdobie od roku 2002 do roku 2004 veľmi nízky stav likvidity. Podľa znaleckého posudku tento stav formálne ani nebol ovplyvnený nevrátením nadmerného odpočtu DPH, ktoré nemalo negatívny vplyv na ukazovateľ likvidity (nevrátením tejto sumy sa likvidita prirodzene neznižila - poznámka súdu prvej inštancie), nevrátenie nadmerného odpočtu DPH malo iba vplyv na schopnosť IMMO.SK uhrádzať svoje záväzky. Stav nízkej likvidity existoval teda už pred tým, keď v čase od 1.2.2003 do 30.9.2003 trval protiprávny stav spôsobený nesprávnym úradným postupom, kedy táto spoločnosť nebola registrovaná ako platiteľ DPH. Nesprávny úradný postup štátu mal za následok, že spoločnosti IMMO.SK nebol vrátený nadmerný odpočet DPH vo výške, na akú by mala nárok, ak by štát od začiatku postupoval správne a daňový subjekt IMMO.SK zaregistroval ako platiteľa DPH počnúc od 1.2.2003. Nevrátením nadmerného odpočtu DPH (čo nepredstavuje škodu) sa priame účinky nesprávneho úradného postupu štátu vyčerpali. Až sprostredkovane došlo u IMMO.SK k stavu nedostatku finančných prostriedkov, resp. neschopnosti uhrádzať včas záväzky. Na to, aby nastal tento stav, musela existovať aj ďalšia skutočnosť, ktorou je nízke množstvo finančných prostriedkov (rezerv), ktorými spoločnosť IMMO.SK disponovala, pričom v tejto situácii sa menovaná spoločnosť nachádzala dlhodobo a z dôvodov, ktoré boli mimo sféry vplyvu štátu a nesúviseli s jeho nesprávnym úradným postupom. Bez toho, aby spoločnosť IMMO.SK podnikala s nízkym stavom finančných prostriedkov, pričom na uhrádzanie priebežne vznikajúcich nákladov si projektovala aj sumu vrátenia nadmerného odpočtu DPH, čo je mimo vplyvu štátu, by k vzniku škody nedošlo. Opačný výklad by viedol k neobmedzenej zodpovednosti štátu, ktorý by zodpovedal za všetky sprostredkované dôsledky zníženia alebo dokonca len zmeny skladby (ako je to v tomto prípade) majetku adresátov výkonu verejnej moci v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že skrátenie vrátenia nadmerného odpočtu DPH nepredstavovalo zníženie rozsahu majetku IMMO.SK, o sumu nevráteného nadmerného odpočtu sa zvýšila účtovná cena jej nehnuteľného majetku. Štát teda majetkovú ujmu nespôsobil, mal však u spoločnosti IMMO.SK nepriamo vyvolať stav platobnej neschopnosti, nakoľko namiesto majetku v podobne peňažných prostriedkov spoločnosť disponovala nehnuteľným majetkom. Súd konštatoval, že pokiaľ k dôsledkom konania štátu na to, aby vznikla škoda, musela prísť (resp. v tomto prípade skôr existovať) ďalšia štátom neovplyvnená skutočnosť, znamená to, že nesprávny úradný postup štátu mal iba nepriame, sprostredkované účinky, preto v tomto prípade nie je daná priama príčinná súvislosť. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že sama spoločnosť IMMO.SK si svoju situáciu zhoršila, keď si svojim protiprávnym konaním privodila uloženie daňovej sankcie zvýšenej o úroky z odkladu jej platenia (tieto pritom nie sú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom). Konštatoval, že v konaní nebol navrhnutý žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval účinky len samotného nevráteného nadmerného odpočtu DPH na schopnosť spoločnosti IMMO.SK uhrádzať svoje záväzky, resp. vlastnými silami sa dostať z finančných ťažkostí. Znalecké dokazovanie vychádzalo pri skúmaní finančnej kondície spoločnosti vždy iba z „chýbajúcej“ sumy nevratného nadmerného odpočtu DPH spolu so zvýšením dane a neskôr aj z úrokov z odkladu platenia zvýšenia dane (pozri odpovede na otázky č. 7. - 10. znaleckého posudku). Pokiaľ ide konkrétne o ušlý zisk, súd prvej inštancie dôvodil, že nakoľko tento bol v konaní preukázaný len v hypotetickej rovine, všetky vyššie uvedené všeobecné závery treba chápať s výhradou, že v prípade, že sa žalobcovi v konaní nepodarí preukázať reálny ušlý zisk, bez ďalšieho to vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tohto hypotetického ušlého zisku.

1.16.10. K príčinnej súvislosti pri nákladoch na právne a poradenské služby (podľa znaleckého posudku vo výške 664.829,08 Sk - odpoveď na otázku č. 19), nad rámec uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ničím nepreukázal, čoho sa tieto služby týkali, a teda aký majú súvis s nesprávnym úradným postupom štátu. Aj znalkyňa sa v znaleckom posudku obmedzila iba na konštatovanie, že tieto právne a poradenské služby možno zahrnúť do nákladov finančných ťažkostí bez toho, aby bolo zrejmé, čo bolo predmetom poskytovania týchto služieb. Uvedené s dostatočnou určitosťou nevyplýva ani z faktúr predložených žalobcom. Pokiaľ časť týchto služieb aj bola vynaložená v súvislosti s nesprávnym úradným postupom správcu dane, z výsledkov dokazovania nie je možné kvantifikovať, pre akú ich časť to platí. Žalobca len súdu (a rovnako aj znalkyni) predložil balík faktúr bez konkrétnych skutkových tvrdení o tom, čoho sa mali jednotlivé fakturované služby týkať. Súd prvej inštancie zdôraznil, že okrem okolnosti, že na právne a poradenské služby boli vynaložené určité náklady, je zo strany žalobcu potrebné tvrdiť a preukázať, že tieto boli vynaložené účelne a v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Z iba všeobecnej argumentácie žalobcu

možno vyvodíť toľko, že prevažná väčšina, ak nie všetky tieto služby, boli vynaložené v súvislosti s aktivitami, ktoré priamo nesúviseli s nesprávnym úradným postupom štátu. Spoločnosť IMMO.SK sa viacerými právnymi krokmi (v daňovom konaní, podnetmi prokuratúre) bránila voči rozhodnutiam o nevyhovení registrácie, hoci sa zrušením týchto rozhodnutí situácia IMMO.SK nijako nezmenila, nakoľko registrácia za platiteľa DPH nie je možná spätne, z uvedeného tiež vyplýva, že tieto náklady nemohli byť vynaložené účelne. Okrem toho náklady vynaložené v súvislosti so snahou o zrušenie daných nezákonných rozhodnutí prirodzene nie sú nákladmi vynaloženými v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Ďalej spoločnosť IMMO.SK bola účastníkom daňového konania, v ktorom bola aj sankcionovaná, čo však znova nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Daňovú sankciu si IMMO.SK privodila svojim vlastným protiprávnym konaním a tento jej delikt je aj príčinou vynaloženia súvisiacich právnych služieb. Rovnako tento priamy súvis absentuje v prípade právnych a poradenských služieb, ktoré boli poskytnuté v súvislosti so snahou IMMO.SK o riešenie svojej platobnej neschopnosti, resp. finančných ťažkostí, nakoľko samotný stav platobnej neschopnosti nemožno považovať za vzniknutý v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom.

1.16.11. V súlade so všetkým uvedeným súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo preukázať kumulatívne splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu v prípade žiadnej časti uplatneného nároku. Pokiaľ žalobca zotrval na skutkovom vymedzení uplatneného nároku ako nároku z nezákonných rozhodnutí, nie je daná príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody. Pokiaľ by aj súd vychádzal zo skutkového základu spočívajúceho v nesprávnom úradnom postupe, ani v tomto prípade by žalobca nemohol byť úspešný. Čiastkové nároky žalobcu vyplývajúce z daňovo-právnych vzťahov škodu nepredstavujú. Pokiaľ by aj určité čiastkové nároky žalobcu bolo možné podradiť pod právny pojem škoda (ušlý zisk, úroky z omeškania, náklady na právne a poradenské služby), žalobca nepreukázal v súvislosti s ušlým ziskom jeho reálnosť a v súvislosti so žiadnym z nich nebola preukázaná príčinná súvislosť s nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu preto nemohla vzniknúť.

1.17. Súd prvej inštancie sa v konaní vysporiadal aj s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Dospel k záveru, že námietka bola vznesená dôvodne a právo žalobcu na náhradu škody bolo v čase podania žaloby premlčané. Hoci by tento záver sám o sebe postačoval na zamietnutie žaloby bez toho, aby sa súd podrobne vysporiadal s jednotlivými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu, vzhľadom na doterajší priebeh konania a obsiahlu argumentáciu a dokazovanie vykonané v súvislosti so skúmaním splnenia predpokladov pre zodpovednosť štátu, súd prvej inštancie považoval za potrebné sa s nimi zaoberať a dať v odôvodnení rozsudku na tieto otázky odpovede. Súd prvej inštancie, aplikujúc § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody sa podľa tohto zákona premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, dôvodil, že v prípade nesprávneho úradného postupu nie je potrebné, aby došlo k zrušeniu akéhokoľvek rozhodnutia, nie je ani potrebné, aby nesprávnosť úradného postupu bola formálne deklarovaná určitým orgánom verejnej moci. Premlčacia lehota ustanovená v citovanom ustanovení je lehotou subjektívnou, viaže sa teda na vedomosť poškodeného o škode.

V prípade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je zodpovedný subjekt vždy zrejмый - je ním štát. Pokiaľ ide o vedomosť poškodeného o samotnej škode, táto u spoločnosti IMMO.SK vznikla najneskôr v čase po ukončení nesprávneho úradného postupu (skončil sa 30.9.2003), keď si v mesiaci október 2003 uplatnila v daňovom priznaní vrátenie nadmerného odpočtu DPH aj za presne určené zdaniteľné plnenia, ktoré v dôsledku oneskorenej registrácie daňového subjektu ako platiteľa DPH nemohli byť predmetom vrátenia nadmerného odpočtu DPH. Z vlastného podnikateľského zámeru pritom spoločnosť od začiatku musela vedieť, že tieto finančné prostriedky plánovala použiť na úhradu svojich záväzkov a žalobca sám argumentoval, že opakovanými žiadosťami (okrem prvej žiadosti zo dňa 15.1.2003 podala aj opakované neúspešné žiadosti v dňoch 28.2.2003 a 29.5.2003) sa spoločnosť snažila plniť si svoju prevenčnú povinnosť a zabrániť vzniku škody alebo zmenšiť jej rozsah. O tom, že jej vzniká škoda, teda spoločnosť IMMO.SK vedela priebežne už počas trvania nesprávneho úradného postupu štátu a jeho ukončením už iba nadobudla vedomosť o jej konečnom rozsahu. Pre začiatok plynutia premlčacej lehoty okrem toho nie je dôležité, kedy (a či vôbec) bolo správcom dane rozhodnuté, že daňovému subjektu IMMO.SK nebude vrátený nadmerný odpočet DPH v plnej ním požadovanej výške. Skutočnosť, že spoločnosť IMMO.SK vnútorne svoj nárok na náhradu škody posúdila ako nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, ktorý sa snažila získať v daňovom konaní podaním daňového priznania v októbri 2003, neznamená, že premlčacia lehota v jej prípade nezačala plynúť. Začatie jej plynutia je závislé od toho, že poškodený subjekt nadobudne vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých vyplýva, že mu vznikla ujma na majetku. Ak sa poškodený spravuje svojim nesprávnym právnym názorom a uplatňuje si svoje domnelé

právo neúčinnými právnymi prostriedkami (v tomto prípade v daňovom konaní), uvedené ho nechráni pred následkami uplynutia premlčacej lehoty. Ustanovenie § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. neviaže začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na moment, kedy poškodený subjektívne správne právne kvalifikuje svoj nárok, ale na moment, kedy sa dozvie o skutkových okolnostiach - o vzniku ujmy. Nakoľko premlčacia lehota začala plynúť najneskôr v októbri 2003, uplynula v októbri 2006. Žaloba bola pritom na súd podaná až dňa 13.3.2007, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Pre premlčané právo platí, že ho nemožno v prípade uplatnenia námietky premlčania súdom priznať, preto aj z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

1.18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

1.19. O nároku na náhradu trov konania štátu súd rozhodol podľa Čl. 4 ods. 1 za analogického použitia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca nebol vo veci úspešný, keď žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, štátu preto vznikol voči v konaní neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu jeho trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K interpretácii právnych záverov rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 19.5.2020, vydaného na základe sťažnosti č. 55610/18 a uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2021, sp. zn. II. ÚS 326/2021, uviedol, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím právne závery ESLP, ako aj ústavného súdu poprel. Vytýkal súdu prvej inštancie, že z napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, že by súd do uvedeného rozsudku premietol skutočnosť, že ESLP vo svojom rozhodnutí vyslovil porušenie Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na to, že právne názory vyslovené ESLP prelamujú viazanosť nižších súdov právnymi názormi vyslovenými v kasačnom rozhodnutí najvyššieho súdu. Ak neexistovali okolnosti, ktoré v predmetnom prípade odôvodňovali zásah do právoplatných a záväzných rozsudkov (ako konšatoval ESLP), potom nemal súd prvej inštancie dôvod meritórne sa znovu zaoberať touto právnou vecou. Ak sa súd prvej inštancie rozhodol zaoberať vecou meritórne, potom sa mal riadiť právnymi názormi vyslovenými v poradí druhými rozsudkami prvoinštančného a odvolacieho súdu (rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 17.1.2013, č. k. 16 C 38/2007-393 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.6.2014, č. k. 5 Co 230/2013-431). Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že ESLP vytkol najvyššiemu súdu procesné pochybenie, ak by pochybenie najvyššieho súdu bolo len formálne a nepatrné, potom by ESLP nevyslovil porušenie Dohovoru. Podľa odvolateľa v odôvodnení rozsudku absentuje presvedčivá úvaha súdu o tom, aký dôsledok pre ďalší postup v súdnom konaní súd prvej inštancie odvodil z ESLP vysloveného porušenia Dohovoru. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že postupoval v priamom rozpore s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 326/2021, zo dňa 16.6.2021 (poukázal na body 40. a 42. odôvodnenia rozhodnutia) a v konečnom dôsledku aj v rozpore s právnym názorom ESLP. Skutočnosť, že sa súd prvej inštancie neriadil právnymi názormi ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.2. Podľa odvolateľa právne závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 32/2007, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 28/2008, na predmetnú vec nedopadajú a nebol dôvod na ich aplikáciu v predmetnej veci. Skutkový a právny stav vo veci riešenej najvyšším súdom a v predmetnej veci je značne odlišný: (i) Žalobca svoj nárok neuplatnil z titulu nesprávneho úradného postupu a už vôbec nie z titulu nesprávneho úradného postupu katastrálneho úradu, (ii) postup a rozhodnutia daňových úradov v predmetnej veci neboli len článkom reťazca príčin a následkov, ale najdôležitejšou a jedinou príčinou vzniku škody na strane žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu), (iii) príčinou zmenšenia majetku žalobcu nebol nesprávny úradný postup katastrálneho úradu a (iv) príčinou zmenšenia majetku žalobcu nebola ani zmena zákonnej úpravy dane z nehnuteľností a ani zmena inej právnej úpravy práv a povinností daňovníka, na rozdiel od veci riešenej najvyšším súdom. Nebol preto dôvod na konštatáciu súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej skrátenie práva na vrátenie nadmerného odpočtu DPH

nemôže predstavovať škodu. Odvolateľ vytykal súdu prvej inštancie záver, podľa ktorého „súd v civilnom sporovom konaní uložil štátu povinnosť vrátiť daňovému subjektu nadmerný odpočet DPH, čím by mimo rámca svojej právomoci zasahoval do výsledkov daňového konania.“ Podľa odvolateľa by uvedená konštrukcia o. i. znamenala, že nezákonné rozhodnutia a nesprávne úradné postupy daňových úradov (finančnej správy) sú úplne vylúčené z režimu zákona č. 58/1969 Zb. (resp. zákona č. 514/2003 Z. z.

o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). V takom prípade by však boli rozhodnutia a postupy daňových úradov z režimu zákona č. 58/1969 Zb. a neskôr zákona č. 514/2003 Z. z. vylúčené priamo uvedenými zákonmi. Odvolateľ poukázal na závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 59. odôvodnenia rozhodnutia, podľa ktorých „...o sumu nevráteného nadmerného odpočtu sa zvýšila účtovná cena jej nehnuteľného majetku [...] namiesto majetku v podobe peňažných prostriedkov spoločnosť disponovala nehnuteľným majetkom.“ Súd načrtnutú hypotetickú konštrukciu rozvíja ďalej, keď uvádza: „IMMO.SK navyše následne tento svoj postup podľa nepopretého tvrdenia žalovaného korigovala; keď sa dozvedela, že správca dane neuznal celý uplatnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, menovaná spoločnosť cenu odpisovaného majetku účtovne zvýšila o sumu nevráteného nadmerného odpočtu DPH. V konečnom dôsledku sa tak v tomto konaní žalobca domáhal náhrady sumy nevráteného nadmerného odpočtu DPH, o ktorú sa zvýšila účtovná cena nehnuteľného majetku spoločnosti IMMO.SK.“ Súdu vytykal, že z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, z akých dôkazov mal súd tieto skutočnosti za preukázané. Nevyplýva to ani z bodu 17. odôvodnenia, v ktorom súd vymenúva, aké dôkazy vykonal. Nevyplýva však z neho, že by (vrátane súdu prvej inštancie pred vydaním rozsudkov č. k. 16 C 38/2007-184, zo dňa 18.2.2009 - „v poradí prvý rozsudok“ a č. k. 16 C 38/2007-393, zo dňa 17.1.2013 - „v poradí druhý rozsudok“) vykonal dokazovanie účtovnými dokladmi poškodenej spoločnosti, z ktorých by zisťoval spôsob účtovania majetku v spoločnosti. Ak s otázkou odpisovania a spôsobom účtovania majetku súd spájal významné právne dôsledky (potenciálne duplicitné plnenie štátom), potom podľa názoru odvolateľa mal uviesť, z akého dôkazu mal túto skutočnosť (účtovné zvýšenie ceny odpisovaného majetku) za preukázanú. Odvolateľ zdôraznil, že bez ohľadu na spôsob účtovania neoprávnene nevyplateného nadmerného odpočtu, musel (jeho právny predchodca) svoj majetok predať, pretože nevrátený nadmerný odpočet bol priamou a jedinou príčinou jeho neriešiteľnej platobnej neschopnosti. Akýkoľvek spôsob odpisovania majetku by však nemohol byť (a nebol) účinným prostriedkom riešenia akútnej platobnej neschopnosti spoločnosti, zapríčinennej výlučne nezaregistrovaním spoločnosti ako platiteľa DPH.

2.3. Odvolateľ sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou protiprávneho konania štátu ako nesprávneho úradného postupu. Podľa neho jednoznačne a nepochybne došlo zo strany daňového úradu k vydaniu nezákonných rozhodnutí. Nezaregistrovanie právneho predchodcu žalobcu, na základe jeho troch opakovaných žiadostí, neznamenalo len „omisívne konanie“ správcu dane, ale transformovalo sa do nezákonných rozhodnutí. Súd preto vec nesprávne právne posúdil, ak zodpovednosť štátu posudzoval podľa ustanovení o zodpovednosti za nesprávny úradný postup. Dôvodil, že pojem nesprávny úradný postup v konaní používal len z dôvodu, že správca dane svojvoľne prekvalifikoval žiadosti o registráciu, a to z povinnej na dobrovoľnú registráciu (§ 4 ods. 4 namiesto § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty). Vytykal súdu, že sa touto časťou jeho argumentácie nezaoberal a neuviedol, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, a ako túto otázku právne posúdil. Poukázal na to, že za stavu, keď nezákonné rozhodnutia daňového úradu boli zrušené rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, súd ani nebol oprávnený ďalej sa zaoberať otázkou nezákonnosti rozhodnutí (t. j. skúmať, či skutočne boli vydané nezákonné rozhodnutia, alebo či sa daňový úrad dopustil „len“ nesprávneho úradného postupu). Tento názor žalobcu vyplýva aj z judikátu publikovaného pod č. R 35/1977: „V rozhodovaní o nárokoch zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím prax súdov správne vychádza z toho, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom. Keď súdy rozhodujú o náhrade škody, správne vychádzajú zo záveru, že sú rozhodnutím tohto orgánu viazané.“

2.4. Pokiaľ ide o posúdenie nevráteného nadmerného odpočtu DPH ako škody odvolateľ poukázal na to, že právny predchodca žalobcu oprávnené očakával, že ak splnil zákonné podmienky pre registráciu, bude registrovaný ako platiteľ DPH, bez akéhokoľvek nezákonného omeškania správcu dane, a oprávnené vo svojich obchodných plánoch a plánoch cash flow s vrátením nadmerného odpočtu počítal. Vytykal súdu prvej inštancie, že rozsudok neobsahuje žiadne presvedčivé odôvodnenie, prečo súd neoprávnene nevrátený nadmerný odpočet DPH odmietol považovať za škodu na strane daňového subjektu. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 28/2008 na predmetnú právnu vec nemožno aplikovať, pretože toto rozhodnutie sa vôbec nezaoberala problematikou

komplexných vzťahov v oblasti správy dane z pridanej hodnoty, a ani problematikou správy daní všeobecne. Za nesprávny odvolateľ považoval záver súdu, keď konanie daňového úradu považoval za nesprávny úradný postup. Namietal aplikáciu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009, na prejednávany prípad, keďže tento vychádza z úplne iného skutkového stavu. Za zásadné pochybenie súdu odvolateľ považoval konštatáciu, v zmysle ktorej z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít nevrátenie nadmerného odpočtu DPH nemôže predstavovať u daňového subjektu škodu. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, citovaný súdom prvej inštancie, takouto judikatúrou nie je. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí (a podľa informácií žalobcu ani v žiadnom inom) nezaoberal otázkou nemožnosti posúdenia nevráteného nadmerného odpočtu DPH ako škody, navyše v spojitosti so špecifickým nezákonným dôvodom nevrátenia odpočtu.

2.5. K hodnoteniu ušlého zisku ako hypotetického zo strany súdu prvej inštancie odvolateľ poukázal na to, že projekt výstavby a nájmu s právom kúpy prenajatej veci obchodného domu ATRIUM bol nie hypotetický (nebol fikciou), ale reálny. Obchodný dom bol reálne dokončený a do dnešného dňa je v riadnej prevádzke. Aj z uvedeného je zrejmé, že ušlý zisk nebol fikciou a nebol hypotetický, ale skutočný a riadne preukázaný. Žalobcovi nie je zrejmé, z akého dôvodu súdu na preukázanie ušlého zisku nepostačovali dôkazy, ktoré v konaní predložil. Poukázal na to, že v bode 64. odôvodnenia súd uvádza, že v doterajšom priebehu konania bola prezentovaná obsiahla argumentácia a dokazovanie v súvislosti so skúmaním splnenia predpokladov pre zodpovednosť štátu. Podľa odvolateľa si preto súd odporuje, ak mu na jednej strane vytýka neunesenie dôkazného bremena o reálnosti ušlého zisku, a na strane druhej pripúšťa, že v konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie v súvislosti so skúmaním splnenia predpokladov zodpovednosti. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa v odvolaní napadnutom rozsudku (v poradí treťom) nevyssporiadal s absenciou vyjadrenia žalovaného k znaleckému posudku č. 1/2008. Podľa odvolateľa treba považovať závery znaleckého posudku za nesporné, keďže ich žalovaný nenamietal. Neexistoval preto žiadny dôvod na spochybňovanie ušlého zisku ako reálneho zisku, ktorý by obchodná spoločnosť dosiahla, ak by neboli vydané nezákonné rozhodnutia správcu dane, a ak by naopak bola obchodná spoločnosť registrovaná ako platiteľ DPH na základe prvej podanej žiadosti. Ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, ako sa vysporiadal s ďalšími dôkazmi predloženými v konaní žalobcom, a to s leasingovou zmluvou, zmluvou o prevode obchodného podielu a dohodami o vzájomnom vysporiadaní. Uviedol, že leasingová zmluva bola v čase realizácie výstavby obchodného domu ATRIUM platná, nebola nikdy spochybnená a bola preto dostatočnou garanciou tržieb v dokladovanej výške, o ktoré však spoločnosť IMMO.SK prišla, a to výlučne v dôsledku nezákonných rozhodnutí daňového úradu. Podľa odvolateľa nevrátený nadmerný odpočet reálne predstavoval jedinou a priamu príčinu vzniku škody a ušlého zisku. Poškodenej obchodnej spoločnosti nie je možné vyčítať, že s peňažnými prostriedkami z nadmerného odpočtu kalkulovala vo svojich obchodných plánoch a projektovala ich ako jeden zo zdrojov krytia priebežne vznikajúcich nákladov. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nezistil, že zo zmluvy o prevode obchodného podielu, ako aj zo zrušujúceho rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky vyplýva o. i. skutočnosť, že spoločnosť IMMO.SK mala zabezpečené financovanie podnikateľského zámeru výstavby domu nábytku ATRIUM aj formou bankového úveru poskytnutého UniBankou, a.s.; nezistil, že leasingová zmluva bola pre spoločnosť IMMO.SK dostatočnou garanciou budúceho zisku, pretože nájomca sa ňou zaviazal uhrádzať spoločnosti IMMO.SK ako prenajímateľovi nájomné vo forme leasingových splátok. Nesprávne skutkové zistenia z vykonaných dôkazov zakladajú vadu konania a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. Odvolateľ poukázal na to, že v odpovedi na otázku č. 9 znalec jasne konštatoval priamy negatívny vplyv nerealizovaného nadmerného odpočtu DPH na finančnú situáciu IMMO.SK a schopnosť uhrádzať záväzky. Odvolateľ opätovne aj v tejto súvislosti poukázal na právne závery rozhodnutí ESLP a ústavného súdu, v zmysle ktorých nebol dôvod na zásah do právoplatných (v poradí druhých rozsudkov), ktorým nebolo vytknuté žiadne pochybenie pri hmotnoprávnom posúdení žalobou uplatnených nárokov. Tieto, v poradí druhé rozsudky, vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a boli vydané po náležitom právnom posúdení. Z toho je zrejmé, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd považovali ušlý zisk nie za fikciu a neoznačovali ho ako hypotetický, ale považovali ho za skutočný a žalobcom riadne preukázaný ušlý zisk.

2.6. Pokiaľ ide o preukázanie príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody odvolateľ namietal záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého príčinou zvýšenia dane a úrokov z omeškania (ako sankcie) bolo protiprávne konanie IMMO.SK pri podaní daňového priznania v októbri 2003, v ktorom si tento subjekt uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu DPH aj za plnenia, v prípade ktorých na to nemal právo. Podľa odvolateľa príčinou

naopak aj v tomto prípade bolo neregistrovanie jeho právneho predchodcu ako platiteľa DPH na základe podanej žiadosti a po splnení všetkých zákonných podmienok. Uloženie sankcie daňovému subjektu za to, že správca dane porušil zákon, nie je logicky vysvetliteľné a v právnom štáte by mal byť taký postup neprijateľný. Zo všetkých troch rozhodnutí daňového úradu, ktorými úrad nevyhovел žiadosti o registráciu, ako aj z § 46 ods. 2 zákona o DPH vyplýva, že proti týmto rozhodnutiam sa nemožno odvolať ani uplatniť mimoriadny opravný prostriedok. Spoločnosť ako zdaniteľná osoba, ktorá v rozhodnom období dosiahla obrat vo výške uvedenej v zákone však naďalej bola povinná registrovať sa ako platiteľ DPH (v opačnom prípade by jej hrozila sankcia), t. j. u spoločnosti trval stav, kedy bola povinná byť platiteľom DPH. Vydanie rozhodnutí, ktorými daňový úrad opakovane nevyhovел žiadosti o registráciu, ktorú bol daňový subjekt povinný podať, súd označil (v bode 47. odôvodnenia) ako omisívne konanie správcu dane a ako nesprávny úradný postup. S takouto právnou kvalifikáciou sa žalobca nestotožnil, ide o typický príklad nezákonného rozhodnutia. Rovnako sa žalobca nestotožnil s tvrdením súdu, podľa ktorého na spoločnosť by nemalo žiadne účinky, ak by dané rozhodnutia správcu dane dodnes zrušené neboli, aj v takom prípade by naďalej zostala platnou jej registrácia za platiteľa DPH s účinnosťou od 1.10.2003. Ak by sa spoločnosť nebránila nepriaznivým účinkom nezákonných rozhodnutí správcu dane a nedosiahla by ich zrušenie, tak by nie vlastnou vinou, dodnes kontinuálne porušovala zákon o DPH a mohla by jej byť uložená pokuta vo výške dane na výstupe, ktorú by inak bola povinná uplatniť za všetky uskutočnené zdaniteľné plnenia ako platiteľ. Spoločnosť by dodnes nemala nárok ani na jedno euro nadmerného odpočtu napriek tomu, že by podmienky na jeho uplatnenie kontinuálne spĺňala.

2.7. Žalobca odmietol hypotézu, podľa ktorej čiastkové nároky žalobcu majú pôvod vo finančných ťažkostiach spoločnosti. Ak by suma DPH bola spoločnosti IMMO.SK daňovým úradom priznaná v súlade so zákonom, nechýbali by spoločnosti žiadne zdroje na platenie jej záväzkov voči dodávateľom. Aj z tejto skutkovej okolnosti preto súd mohol zistiť, že neexistovala žiadna iná príčina vzniku platobnej neschopnosti spoločnosti a spoločnosti chýbali práve peňažné prostriedky v sume nevráteného nadmerného odpočtu DPH. Žiadne ďalšie zdroje (nad rámec existujúcich vlastných zdrojov spoločnosti, bankového úveru a nevráteného nadmerného odpočtu) spoločnosť na krytie svojich záväzkov nepotrebovala.

2.8. Odvolateľ poukázal na to, že z porovnania právnych záverov odvolaním napadnutého rozsudku so zrušovacím uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5 M Cdo 5/2015) je zrejmé, že súd prvej inštancie sa v podstatnej a rozhodujúcej časti právnych názorov riadil právnym názorom uvedeného uznesenia, a to aj napriek tomu, že kasačné účinky uznesenia boli prelomené rozhodnutím ESLP, ako konštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky. Ďalej poukázal na nesprávnosť právneho posúdenia veci najvyšším súdom, a to vo vzťahu k registrácii za platiteľa DPH, keď najvyšší súd v bode 28. odôvodnenia uznesenia uvádza: „Ak daňový úrad nevykoná registráciu platiteľa DPH i keď tak vykonať mohol (mal), nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej nesprávnosti (bez ďalšieho) zodpovedať za všetko, čo malo negatívny dopad na majetok žiadateľa o registráciu tejto dane.“ Odvolateľ konštatoval, že osoba, ktorá dosiahne obrat vo výške a obdobiach uvedených v zákone, je platiteľom DPH, a o registrácii jej daňový úrad vydá osvedčenie. Spoločnosti IMMO.SK však osvedčenie bezdôvodne vydané nebolo. Spoločnosť legitímne očakávala, že po splnení zákonných podmienok bude registrovaná a bude jej nadmerný odpočet vrátený. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zjavne dôsledne nerozlišoval medzi povinnou registráciou (upravenou v § 4 ods. 1 zákona o DPH) a dobrovoľnou registráciou (upravenou v § 4 ods. 4 zákona o DPH). Spoločnosť IMMO.SK porušením zákonných povinností zo strany daňového úradu nemohla plniť daňové povinnosti. Registrácia na platenie DPH a samotné platenie DPH boli jej povinnosťou, ale len v teoretickej (hypotetickej) rovine, pretože v praktickej rovine jej na plnenie tejto povinnosti chýbalo osvedčenie o registrácii podľa § 4 ods. 1 cit. zákona, ktoré jej daňovým úradom bezdôvodne nebolo vydané. Nie je preto možné vo vzťahu k spoločnosti IMMO.SK hovoriť o plnení povinností v oblasti daňového práva (platení dane z pridanej hodnoty), ak spoločnosti bolo v plnení týchto povinností bránené, a to výlučne v dôsledku postupu daňového úradu v rozpore s právom a výlučne v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí. Neobstojí preto právny záver najvyššieho súdu a súdu prvej inštancie o nemožnosti posúdiť žalobcom uplatnené nároky ako škodu (resp. ušlý zisk) s poukazom na to, že zaplatená daň nie je škodou (resp. ušlým ziskom). Spoločnosť IMMO.SK si nárok na súde neuplatnila z titulu zaplatenej dane, ale z dôvodu, že platenie dane z pridanej hodnoty jej daňovým úradom nebolo umožnené. Verejnoprávny charakter vzťahu a nerovnoprávne postavenie daňového úradu a daňového subjektu neznamena, že akýkoľvek nezákonný zásah daňového úradu do práv a povinností daňového subjektu nemôže znamenať na strane daňového subjektu vznik škody (ušlého zisku). Nerovnoprávne postavenie daňového subjektu tiež neznamena, že akákoľvek škoda, spôsobená nezákonným zásahom

do práv daňového subjektu nie je škodou podľa zákona č. 58/1969 Zb. (resp. podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Povinnosť podať žiadosť o registráciu a samotné zaregistrovanie nepredstavuje u zdaniteľnej osoby škodu, a to aj vtedy, ak by to pre túto osobu bolo nevýhodné (napr. preto, že z dôvodu povahy jej činnosti/ prevádzky jej nebude vznikať nárok na nadmerný odpočet). Škodou na strane zdaniteľnej osoby (platiteľa DPH) nebude ani platenie dane na výstupe. S uvedenými dôsledkami musí zdaniteľná osoba počítať vo svojich obchodných plánoch a pri zostavovaní plánov cash flow. Škodou však nepochybne je bezdôvodné nezaregistrovanie pre DPH a nevrátenie nadmerného odpočtu, ak povinnosť registrácie v konkrétnom prípade existuje, a podnikateľ ako zdaniteľná osoba konajúca s odbornou starostlivosťou, s vyššie popísanými povinnosťami a ich finančnými dôsledkami vopred počíta vo svojich obchodných plánoch a plánoch cash flow. Podľa názoru žalobcu, rozhodnutie publikované pod č. R 28/2008 je potrebné interpretovať tak, že škodou alebo ušlým ziskom podľa zákona č. 58/1969 Zb. (resp. podľa zákona č. 514/2003 Z. z.) nie je zmenšenie majetku daňového subjektu (platenie daní), založené na plnení povinností v oblasti daňového práva v súlade s daňovými predpismi. Právny názor v ňom vyslovený však nevyklučuje, že škodou alebo ušlým ziskom je zmenšenie majetku daňového subjektu v dôsledku plnenia povinností v rozpore s daňovými predpismi (plnenie založené na nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe daňového úradu).

2.9. Podľa odvolateľa žalovaným vznesená námietka premlčania nie je dôvodná a súd ju nevyhodnotil správne. Žalobcovi vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu súd dospel k predpokladu, že: (i) vedomosť poškodeného (IMMO.SK) o samotnej škode vznikla najneskôr v čase po ukončení nesprávneho právneho postupu, (ii) nesprávny úradný postup sa skončil 30.9.2003. Súd tento predpoklad odôvodňuje tým, že v mesiaci október 2003 si spoločnosť uplatnila v daňovom priznaní vrátenie nadmerného odpočtu DPH aj za zdaniteľné plnenia, ktoré nemohli byť predmetom vrátenia nadmerného odpočtu. Uvedený predpoklad je nesprávny. Zároveň žalobcovi nie je zrejmé, aký je súvis medzi daňovým priznaním (ktorého podanie je v moci daňového subjektu) a ukončením nesprávneho postupu (úradný postup a vydávanie rozhodnutí je plne v moci daňového úradu). Súd pri zisťovaní začiatku plynutia premlčacej doby vychádza z nesprávneho predpokladu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení nároku titulom nesprávneho úradného postupu a v spojitosti so správnym predpokladom, že v takomto prípade nie je potrebné, aby nesprávne rozhodnutie bolo zrušené, prípadne aby nesprávnosť postupu bola deklarovaná orgánom verejnej moci. Ak však aj súd vyšiel z predpokladu nesprávneho úradného postupu, z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že k ukončeniu nesprávneho postupu v žiadnom prípade nedošlo už dňa 30.9.2003. Ak by aj nebolo potrebné (žalobca sa s takouto úvahou nestotožňuje) uvedené tri nezákonné rozhodnutia daňového úradu zrušiť tromi rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (prvé z nich bolo vydané 23.11.2005), ako uvádza súd, aj tak je deň 23.11.2005 rozhodujúcim dňom pre začiatok plynutia premlčacej doby. Zjavne až odo dňa 23.11.2005 je možné hovoriť o ukončení nesprávneho úradného postupu. Zjavne sa právny predchodca žalobcu ako poškodený pri uplatňovaní právnych prostriedkov nápravy nezákonnosti nespravoval nesprávnym právnym názorom, ak napadnuté rozhodnutia daňového úradu boli neskôr aj skutočne zrušené. A vzhľadom na to, že právny názor poškodeného v daňovom konaní bol správny (poškodený bol presvedčený, že rozhodnutia sú nezákonné), potom je zjavné, že všetky dostupné prostriedky nápravy musel využiť a musel počkať na rozhodnutie o týchto prostriedkoch nápravy, a to v súlade s § 3 zákona č. 58/1969 Zb. Bez ohľadu na to, či je správny názor, že premlčacia doba má začať plynúť odo dňa ukončenia nesprávneho postupu alebo odo dňa zrušenia nezákonného rozhodnutia, tento deň nenastal pred 23.11.2005. Nakoľko žaloba bola podaná na súd 13.3.2007 a nárok by bol premlčaný až dňom 23.11.2008, potom je zrejmé, že žaloba bola podaná včas a nárok nie je premlčaný. Nárok by nebol premlčaný ani v prípade najskoršieho možného začiatku plynutia premlčacej doby (od 12.7.2005 - ako bolo vysvetlené vyššie), pretože nárok by sa v takom prípade premlčal 12.7.2008. Z uvedených dôvodov má žalobca za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho právne posúdenie veci je nesprávne.

2.10. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť, a teda nezákonnosť. Súd sa s argumentáciou žalobcu prezentovanou v celom doterajšom priebehu konania náležite nevysporiadal (a vôbec nezohľadnil, že o merite veci už súdy právoplatne rozhodli, a to na základe dostatočného zistenia skutkového stavu veci a po náležitom právnom posúdení, pričom ESLP im žiadne hmotnoprávne pochybenie nevytkol). Súd prvej inštancie do odôvodnenia rozsudku iba nekriticky prevzal právne závery zrušovacieho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napriek ich zjavným obsahovým chybám a napriek prelomeniu kasačného účinku tohto rozhodnutia rozhodnutím ESLP. Keďže obsahom práva na spravodlivý proces je aj právo na riadne odôvodnenie, žalobca má za to, že vyššie opísaná absencia odôvodnenia zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. Skutočnosť, že sa súd prvej inštancie neriadil právnymi

názormi ESLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky, zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nesprávne vyhodnotenie dôležitosti vplyvu prekvalifikovania žiadosti o registráciu pre DPH daňovým úradom (povinnú žiadosť o registráciu podľa § 4 ods. 1 zákona o DPH daňový úrad posúdil ako dobrovoľnú registráciu podľa § 4 ods. 4 cit. zákona) na právne dôsledky ďalšieho plnenia povinností v oblasti daňového práva, zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p., keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Následné nesprávne právne posúdenie titulu žalobcom uplatneného nároku, ako aj premlčania nároku, zakladá odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. Súd kvalifikoval ušlý zisk ako hypotetický a vyplývajúci jedine zo žalobcom predloženého znaleckého posudku. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. zakladá aj skutočnosť, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak vôbec neuviedol, aké zistenia vyplývajú z leasingovej zmluvy, zmluvy o prevode obchodného podielu a zo zrušujúceho rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2005.

2.11. Odvolateľ odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.473.112,35 € spolu s úrokom omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 4.473.112,35 € od 13.3.2007 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Podľa jeho názoru argumentácia žalobcu ohľadne interpretácie rozsudku ESLP a uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 326/2021-26, zo dňa 16.6.2021 (ďalej len „uznesenie ÚS SR“), je nesprávna a zavádzajúca. Konštatoval, že je nesporné (ako uviedol vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie), že Európsky súd pre ľudské práva (v dotknutom rozsudku nevyslovil právny záver, že by bol nárok žalobcu na náhradu škody daný a samotný ESLP sa touto otázkou ani nezaoberal (ESLP sa zaoberal výlučne otázkou prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci a z toho plynúceho porušenia práv žalobcu). Odvolaciemu súdu zdôraznil, že na rozdiel od ESLP sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017 (ďalej len „uznesenie NS SR“), zaoberal meritom veci a ako najvyššia súdna autorita v rámci všeobecného súdnictva v Slovenskej republike prijal záver, že žalobca nespĺnil kumulatívne vyžadované podmienky na priznanie nároku na náhradu škody a žaloba je z tohto dôvodu neopodstatnená (uvedený právny názor podoprel Najvyšší súd Slovenskej republiky svojou konštantnou judikatúrou, ako aj konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky). Preto má žalovaný za diskutabilné, resp. nelogické tvrdenie žalobcu, že rozsudok ESLP „prelomil“ právny názor vyjadrený v uznesení NS SR. Žalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom mal rozsudok ESLP, v ktorom nie je uvedený žiaden fakt potvrdzujúci opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody, prelomiť rozsiahle a vyčerpávajúce odôvodnenie uznesenia NS SR vo veci samej, ktorým je preukázané, že nárok žalobcu na náhradu škody je neopodstatnený. Podľa žalovaného významný je aj fakt uvedený v bode 39. prvoinštančného rozsudku, a to, že rozsudkom ESLP nebolo a nemohlo byť a ani uznesením ústavného súdu nebolo zrušené uznesenie NS SR. Poukázal aj na poslednú vetu v bode 42. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorej ústavný súd uviedol, že „42. ... Nápravy namietaného porušenia práv sa tak navrhovateľka môže domáhať priamo v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené.“ Ústavný súd jednoznačne vyslovil, že žalobca môže opätovne prednášať skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru preukazujú opodstatnenosť nároku a tieto budú opätovne posudzované v rámci všeobecného súdnictva (čo sa aj stalo). Súd prvej inštancie sa v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky s argumentáciou žalobcu oboznámil, avšak (ako je uvedené v bode 41. prvoinštančného rozsudku) sa s ňou nestotožnil. Podľa žalovaného je tak odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa interpretácie rozsudku ESLP a uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky správne, zákonné a presvedčivé.

3.2. K aplikácii právnych záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007 na predmetnú právnu vec a k posúdeniu nevráteného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty ako škody žalovaný uviedol, že rozsiahle úvahy žalobcu sú bezpredmetnou snahou odkloniť pozornosť odvolacieho súdu od nesporného faktu, že najvyššími súdnymi autoritami bola otázka dane ako škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. riešená mnohokrát (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, 1 Cdo 16/2005, 1 Cdo 136/2009) s tým záverom, že verejnoprávna daň a daňovoprávne nároky všeobecne nie sú súkromnoprávnou škodou

v zmysle uvedených zákonov, nakoľko o povinnosti zaplatiť daň resp. o práve na vrátenie dane (napr. daňového preplatku, nadmerného odpočtu, sankčného úroku resp. úroku z omeškania) rozhoduje výlučne a jedine správca dane, resp. správny súd, t. j. ide o notoriu v slovenskom právnom poriadku. Podľa žalovaného v súlade s vyššie uvedenou notoriou nepriznal zákonne a správne súd prvej inštancie žalobcovi „škodu“ v podobe nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

3.3. Ku kvalifikácii protiprávneho konania štátu ako nesprávneho úradného postupu žalovaný poukázal na to, že z obsahu žaloby, ako aj ďalších vyjadrení žalobcu je zrejmé, že si nárok na náhradu škody uplatňuje titulom, ktorý opisom zodpovedá nesprávne úradnému postupu, t. j. nezaregistrovanie žalobcu ako platiteľa DPH/prekvalifikovanie povinnej žiadosti o registráciu na dobrovoľnú. Ďalej poukázal na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí správne objasnil, že hoci žalobca v roku 2013 zmenil argumentáciu a začal tvrdiť, že si náhradu škody uplatňuje výlučne titulom nezákonných rozhodnutí, tieto rozhodnutia nemohli spôsobiť žalobcom deklarovanej škodu, ani ich zrušením sa žalobca nestal spätne k 1.2.2003 platiteľom DPH, t. j. škoda mohla žalobcovi vzniknúť iba titulom nesprávneho úradného postupu (nečinnosti správcu dane). Podľa žalovaného je rozsudok súdu prvej inštancie správny a logicky odôvodnený aj v časti týkajúcej sa titulu náhrady škody.

3.4. Pokiaľ ide o posúdenie „hypotetickosti“ ušlého zisku, rozsiahlu argumentáciu žalobcu v odvolaní ohľadne existencie ušlého zisku žalovaný považoval za odvádzanie pozornosti odvolacieho súdu od podstatnej skutočnosti a to, že daň nie je škodou, o nároku na vrátenie dane môže rozhodnúť výlučne správca dane, resp. správny súd, pričom v právnej veci žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave doteraz nezrušeným rozsudkom č. k. 1 S 11/2005-93, zo dňa 26.10.2006, podľa ktorého žalobca nemal nárok na nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty vo výške 19.734.770,- Sk. S prihliadnutím na uvedené si zapríčinil deklarovanej ušlý zisk žalobca sám tým, že pri podnikateľskom zámere kalkuloval, že mu bude nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty priznaný a v prípade nepriznania nadmerného odpočtu dane nemal zjavne pripravené iné peňažné prostriedky na financovanie podnikateľského zámeru (odvolaciemu súdu zdôraznil, že Krajský súd v Bratislave skonštatoval, že žalobca nárok na nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty nemal). Podľa žalovaného súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozhodnutí správne vec vyhodnotil, keď skonštatoval, že ušlý zisk žalobcu je iba hypotetický. Žalovaný poukázal aj na svoje vyjadrenie k znaleckému posudku č. MF/6397/2008-241, zo dňa 27.8.2008, s tým, že otázky súdu na znalca (a tým aj závery znalca) považuje za irelevantné, t. j. tvrdenie žalobcu, že sa k predmetnému znaleckému posudku nevyjadril je nepravdivé.

3.5. Podľa žalovaného súd zavádzajúce aj tvrdenia žalobcu v odvolaní ohľadne niektorých jeho čiastkových nárokov. Z obsahu doterajších vyjadrení žalobcu, ako aj z odvolania je zrejmé, že žalobca sa pri financovaní svojej podnikateľskej činnosti spoliehal aj na priznanie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty a nakoľko mu daň nebola vrátená, dostal sa do zlej finančnej situácie. Žalovaný poukázal na to, že správca dane má právo vykonať po podaní daňového priznania daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty, t. j. nedochádza automaticky k vyplateniu nadmerného odpočtu, pričom k vyplateniu mohlo dôjsť aj až po rok trvajúcej daňovej kontrole. S prihliadnutím na uvedené je odôvodnený záver súdu prvej inštancie, že zlú finančnú situáciu si zapríčinil žalobca sám, keď sa pri realizácii obchodného zámeru nedôvodne spoliehal na „automatické“ vyplatenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty a v prípade nevyplatenia zjavne nemal dostatočné iné finančné prostriedky na krytie svojej činnosti. Za dôležité považoval žalovaný aj konštatovanie súdu prvej inštancie uvedené v bode 62. rozsudku (ktoré nebolo žalobcom v odvolaní spochybnené), že existencia škody vo výške 664.829,08 Sk v podobe nákladov na poradenské a právne služby nebola žalobcom riadne a relevantne preukázaná.

3.6. Rozsiahle úvahy žalobcu ohľadne aplikácie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017, považoval žalovaný za irelevantné, nakoľko sa nimi snaží odvrátiť pozornosť odvolacieho súdu od skutočnosti, že verejnoprávna daň a daňovoprávne nároky všeobecne nie sú súkromnoprávnou škodou v zmysle príslušných zákonov. O povinnosti zaplatiť daň, resp. o práve na vrátenie dane (napr. daňového preplatku, nadmerného odpočtu, sankčného úroku resp. úroku z omeškania) rozhoduje výlučne a jedine správca dane, resp. správny súd. Zároveň nepredstavuje nevyplatený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty skutočnú škodu, ani ušlý zisk žalobcu.

3.7. Podľa žalovaného námietky v odvolaní žalobcu ohľadne nepremlčania nároku na náhradu škody sú účelové a zavádzajúce. Žalovaný dôvodil, že z obsahu žaloby, ako aj ďalších vyjadrení žalobcu je zrejmé, že si nárok na náhradu škody uplatňuje titulom, ktorý opisom zodpovedá nesprávne úradnému postupu. Súd prvej inštancie ozrejmil v odvolaní napadnutom rozhodnutí, že v prípade nesprávneho úradného postupu je pre začatie plynutia premľacej lehoty významná len vedomosť žalobcu o škode. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobca o „škodu“ v podobe nepriznaného nadmerného odpočtu

na dani z pridanej hodnoty a ušlom zisku vyplývajúcom z nemožnosti disponovať nadmerným odpočtom na dani z pridanej hodnoty dozvedel najneskôr v októbri 2003 a premlčacia lehota uplynula v októbri 2006 (žaloba bola podaná na súde až 13.3.2007). Vychádzajúc z uvedeného je záver súdu prvej inštancie, že je nárok žalobcu na náhradu škody premlčaný, správny a riadne zdôvodnený. Odvolaciemu súdu dal žalovaný do pozornosti skutočnosť, že žalobca šesť rokov po podaní žaloby zjavne účelovo a úmyselne prekvalifikoval titul náhrady škody na nezákonné rozhodnutie, nakoľko bolo žalovaným od začiatku súdneho konania dôvodne a opodstatnene namietané premlčanie nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, t. j. z titulu, ako bol žalobcom zadaný v žalobe.

3.8. Podľa žalovaného je rozsudok súdu prvej inštancie riadne, presvedčivo a logicky odôvodnený a námietky žalobcu obsiahnuté v odvolaní sú nerelevantné, nesprávne, resp. zavádzajúce.

3.9. Odvolaciemu súdu žalovaný navrhol, aby odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4.1. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. K interpretácii rozsudku ESLP poukázal na to, že z povahy rozhodovacej činnosti ESLP je zrejmé, že nie je potrebné a ani možné, aby sa ESLP sám zaberol meritom veci, ktorá už bola niekoľkokrát riešená celou sústavou vnútroštátnych súdov. ESLP sa nezaoberal meritom veci, avšak bez akýchkoľvek pochybností zistil, že vecou sa podrobne zaoberali vnútroštátne sudy, ktoré dospeli k rozsudkom, do ktorých bolo disproporčne zasiahnuté ďalším (skrytým) odvolaním v podobe mimoriadneho dovolania. Žalobca poukázal aj na odôvodnenie rozsudku ESLP obsiahnuté v bodoch 39. („Súd v tomto ohľade konštatuje, že rovnaké právne otázky vzniesol štát v priebehu konania a boli tiež prítomné pri vzniku prvého zrušeného rozhodnutia z 20.marca 2012, následne na čo sa s nimi zaoberali aj oba sudy nižšieho stupňa. Toto bolo potvrdené aj v uznesení z 15. decembra 2016, ktoré odmietlo dovolanie štátu a v ktorom Najvyšší súd konštatoval, že napadnuté rozsudky boli náležite zdôvodnené a podrobne zodpovedali argumenty odvolávajúcej sa strany; neboli zistené žiadne procesné pochybenia, absencia spravodlivosti ani znaky arbitrárnosti...“ a 40. („Za takýchto podmienok má Súd za to, že mimoriadne dovolanie sa má skôr považovať za ďalšie odvolanie, alebo, inými slovami, skryté odvolanie z hľadiska judikatúry súdu (pozri napr. Ryabkyh, citovaný vyššie, § 52) a že zrušenie rozsudkov z 17. januára 2013 a 24. júna 2014 bolo disproporčným opatrením...Preto teda došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 dohovoru.“). Podľa žalobcu, ak ESLP konštatoval, že prvostupňový aj odvolací súd sa už riadne vysporiadali s námietkami žalovaného, ich rozsudky boli riadne odôvodnené, neboli zistené žiadne procesné pochybenia, absencia spravodlivosti, ani znaky arbitrárnosti, mimoriadne dovolanie bolo skôr ďalším, alebo skrytým odvolaním a disproporčným opatrením, potom mal súd prvej inštancie v ďalšom konaní vyznačiť doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudky, ktoré nemali byť napadnuté ďalším (skrytým) odvolaním, alebo riadiť sa pri ďalšom prejednaní a rozhodnutí veci právnym názorom vyjadreným v rozsudku, do ktorého bolo disproporčne zasiahnuté ďalším (skrytým) odvolaním. Podľa žalobcu žalovaný opomína, že k prelomeniu právneho názoru najvyššieho súdu sa vyjadril už aj Ústavný súd Slovenskej republiky, podľa ktorého: „...s ohľadom na existenciu rozsudku ESLP z 19. mája 2020 vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike budú okresný súd a krajský súd viazané právnym názorom ESLP vyjadreným v tomto rozsudku. Inými slovami, rozsudok ESLP „prelomí“ kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu (k tomu pozri a porovnaj aj nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 310/05 z 15. novembra 2006, str. 4, podľa ktorého rozhodnutia ESLP sú pre Českú republiku a orgány verejnej moci na jej území záväzné v individuálnej veci, čo vyplýva tiež z čl. 46 ods. 1 dohovoru, ktorý deklaruje záväznosť rozhodnutí ESLP v jednotlivých veciach ako vlastnosť „res iudicata“ týchto rozhodnutí). Ak v navrhovateľskej individuálnej veci existuje aj rozsudok ESLP, toto rozhodnutie je záväzné aj pre konajúci všeobecný súd. V zmysle už uvedeného právny názor ESLP vyjadrený v jeho rozsudku vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike prelomí právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho kasačnom uznesení z 31. júla 2017.“ Ďalej poukázal na body 40. až 42. odôvodnenia uvedeného rozhodnutia ústavného súdu a závery z nich vyplývajúce. Podľa žalobcu žalovaný opomína skutočnosť, že ak by pochybenie najvyššieho súdu pri zrušovaní právoplatných rozhodnutí v predmetnej veci bolo len formálne a nepatrné, potom by ESLP nevyslovil porušenie Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4.2. K aplikácii právnych záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007 (uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 28/2008) na predmetnú právnu vec a k posúdeniu nevráteného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty ako škody žalobca opätovne poukázal na dôvody uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a opätovne na to, že rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 32/2007 sa týka katastrálneho, nie daňového

konania. Ďalej dôvodil, že v prípade riešenom najvyšším súdom v publikovanom rozhodnutí k nečinnosti katastrálneho úradu pristúpila právna skutočnosť v podobe novely zákona v neprospech daňového subjektu (ktorej prijatie katastrálny úrad nemohol ovplyvniť, pričom práve táto nová právna úprava bola bezprostrednou príčinou, ktorú súd videl ako príčinu ušlého zisku). V predmetnej právnej veci príčinou vzniku škody a ušlého zisku v žiadnom prípade nebola zmena právnej úpravy, ale výlučne postup daňového úradu v rozpore s právom a výlučne vydanie nezákonných rozhodnutí. Z publikovaného rozhodnutia vôbec nevyplýva, že by škoda vzniknutá v súvislosti s plnením povinností v oblasti verejného práva nemohla byť považovaná za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 16/2005, 1Cdo/136/2009, žalobca poukazuje na podstatu právneho sporu v uvedených právnych veciach, konštatoval, že ani v jednom z uvedených rozhodnutí najvyšší súd nevyslovil, že by nárok na náhradu škody, ktorý má svoj pôvod v daňovom konaní, nemohol byť považovaný za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. Logickou interpretáciou právnych záverov vyslovených najvyšším súdom vo všetkých troch rozhodnutiach, ktorými argumentuje žalovaný, podľa žalobcu nemožno dospieť k záveru, že by daňovoprávne nároky, resp. nároky vyplývajúce z daňovoprávnych vzťahov nemohli byť škodou na strane daňového subjektu len z dôvodu, že o nich rozhoduje výlučne a jedine správca dane, resp. správny súd. Nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, v zmysle ktorého by jeho názor o nemožnosti kvalifikovať nárok z daňovoprávneho vzťahu ako škodu mal byť notoriou v slovenskom právnom poriadku. Dôvodil, že „Notorická skutočnosť sa môže týkať len skutkových otázok, nie právnych.“ (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, komentár k § 455).

4.3. Ku kvalifikácii protiprávneho konania štátu ako nesprávneho úradného postupu žalobca uviedol, že práve súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vychádzal zo správneho predpokladu, že ak sa protiprávne konanie štátu transformovalo do určitého rozhodnutia, potom takýto prípad pokrýva zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. V predmetnom prípade jednoznačne a nepochybne došlo zo strany daňového úradu k vydaniu nezákonných rozhodnutí. Nezaregistrovanie žalobcu (resp. jeho právneho predchodcu) na základe jeho troch opakovaných žiadostí neznamenalo len „omisívne konanie“ správcu dane, ale transformovalo sa do nezákonných rozhodnutí. Súd preto vec nesprávne právne posúdil, ak zodpovednosť štátu posudzoval podľa ustanovení o zodpovednosti za nesprávny úradný postup. Žalobca poukázal na dôvody uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca pojem nesprávny úradný postup používal len z dôvodu, že správca dane svojvoľne prekvalifikoval žiadosti o registráciu, a to z povinnej na dobrovoľnú registráciu (§ 4 ods. 4 namiesto § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty). Žalobca poukázal na fakt, že za stavu, keď nezákonné rozhodnutia daňového úradu boli zrušené rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, súd ani nebol oprávnený ďalej sa zaoberať otázkou nezákonnosti rozhodnutí. Tento názor podporil judikátom publikovaným pod č. R 35/1977: „V rozhodovaní o nárokoch zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím prax súdov správne vychádza z toho, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom. Keď súdy rozhodujú o náhrade škody, správne vychádzajú zo záveru, že sú rozhodnutím tohto orgánu viazané.“

4.4.1. K otázke ušlého zisku žalobca vo vyjadrení uviedol, že súhlasí s názorom žalovaného, že „daň nie je škodou.“ Nemôže byť sporu o tom, že samotné platenie daní nie je škodou. Spoločnosť IMMO.SK však práve naopak porušením zákonných povinností zo strany daňového úradu nemohla plniť daňové povinnosti. Registrácia na platenie DPH a samotné platenie DPH boli síce jej povinnosťou, ale len v teoretickej (hypotetickej) rovine, pretože v praktickej rovine jej na plnenie tejto povinnosti chýbalo osvedčenie o registrácii podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, ktoré jej daňovým úradom bezdôvodne nebolo vydané. Nie je preto možné vo vzťahu k spoločnosti IMMO.SK hovoriť o plnení povinností v oblasti daňového práva (platení dane z pridanej hodnoty), ak spoločnosti bolo v plnení týchto povinností bránené, a to výlučne v dôsledku vydania nezákonných rozhodnutí. Neobstojí preto právny záver najvyššieho súdu a súdu prvej inštancie o nemožnosti posúdiť žalobcom uplatnené nároky ako škodu (resp. ušlý zisk) s poukazom na to, že zaplatená daň nie je škodou (resp. ušlým ziskom). Spoločnosť IMMO.SK si nárok na súde neuplatnila z titulu zaplatenej dane, ale z dôvodu, že platenie dane z pridanej hodnoty jej daňovým úradom nebolo umožnené, hoci daňový úrad nebol oprávnený neumožniť jej platenie DPH.

4.4.2. V súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.10.2006, sp. zn. 1 S 11/2005, žalobca uviedol, že tento nemôže preukazovať údajnú „hypotetickosť“ ušlého zisku. Poukázal na to, že súd prvej inštancie ešte rozsudkom zo dňa 17.1.2013, č. k. 16 C 38/2007-393 (potvrdeným

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.6.2014, č. k. 5 Co 230/2013-431, ktorý bol neskôr na základe ďalšieho, skrytého odvolania zrušený najvyšším súdom) nárok žalobcu na náhradu škody precízne odlíšil (oddelil) od nároku, ktorého by sa žalobca nemohol úspešne domáhať práve z dôvodu existencie rozsudku sp. zn. 1 S 11/2005. Súd v tejto súvislosti uviedol: „Krajský súd v konaní 1 S 11/2005 pri rozhodovaní o zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR neskúmal skutkový stav z pohľadu teraz uplatneného nároku na náhradu škody pre nezákonné rozhodnutie správcu dane, ale vychádzal z platnej registrácie od 1.10.2003, keďže neexistuje právna úprava, ktorá by umožňovala, aby súd alebo iný orgán menil termín registrácie daňovníka späťne v čase, preto vyššie uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva ako nezákonné nezrušil. Keby správca postupoval v súlade so zákonom a zaregistroval by spoločnosť, nebol by dôvod na nepriznanie nadmerného odpočtu dane ani jej zvýšenia o 10 % (čo vyplýva zo znaleckého posudku - odpovede č. 18). Predmetné rozhodnutia správcu dane, ktorými zamietol registráciu IMMO.SK za platcu DPH nemal ani dôvod skúmať, lebo tieto boli Daňovým riaditeľstvom ako nezákonné zrušené dňa 23.11.2005 a dňa 25.11.2005 a teda nemohli byť predmetom preskúmania.“

4.4.3. Žalobca opätovne poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, ako sa súd vysporiadal s ďalšími dôkazmi predloženými v konaní žalobcom (práve aj na preukázanie, že ušlý zisk nebol hypotetický, ale reálny), a to minimálne s leasingovou zmluvou, zmluvou o prevode obchodného podielu a dohodami o vzájomnom vysporiadaní. V odôvodnení rozsudku nie je uvedené, aké skutkové závery z týchto listinných dôkazov súd odvodil. Žalovaný sa k uvedeným skutočnostiam nevyjadril. Žalobca dôvodil, že žiadna obchodná spoločnosť nie je povinná vytvárať finančné rezervy na krytie nákladov vyvolaných prípadným nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej správy. Spoločnosť aj napriek tomu mala zabezpečené aj iné zdroje krytia nákladov. Spoločnosť mala o. i. zabezpečené bankové úverové financovanie podnikateľského zámeru, avšak súd túto skutočnosť nezistil, hoci zrozumiteľne vyplývala zo žalobcom predložených dôkazov. Súd tiež nezistil, že leasingová zmluva bola pre spoločnosť IMMO.SK dostatočnou garanciou budúceho zisku, pretože nájomca sa ňou zaviazal uhrádzať spoločnosti IMMO.SK ako prenajímateľovi nájomné vo forme leasingových splátok.

4.5. Pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a škodou žalobca poukázal na dôvody uvedené v bode 4.4. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

4.6. V otázke niektorých čiastkových nárokov žalobca poukázal na dôvody uvedené v bode 4.4. odôvodnenia tohto rozhodnutia ako aj obsah svojho odvolania.

4.7. K aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 5 M Cdo 5/2015 žalobca uviedol, že súhlasí s názorom, podľa ktorého „samotná existencia povinnosti daňovníka zaplatiť daň nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom“; (ii) majetok daňového subjektu sa zmenší jej splnením; (iii) „daň je povinné peňažné plnenie vyberané štátom“; (iv) daň „má charakter jednostrannej povinnosti ukladanej bez toho, aby povinná osoba mala nárok na ekvivalentné plnenie v súvislosti s uskutočnením peňažnej daňovej platby.“ Žalobca súhlasí s touto časťou úvah najvyššieho súdu, vyjadrených v judikáte č. R 28/2008. Zároveň uviedol, že škodou je však určité daň, ktorá vôbec nie je zaplatená (respektíve ekvivalent: nadmerný odpočet, ktorý nie je vrátený, ak naň daňovému subjektu inak vznikol nárok), v prípade, ak daňovému subjektu (v tomto prípade spoločnosti IMMO.SK ako právnenému predchodcovi žalobcu) správca dane bezdôvodne a nezákonne neumožnil byť platiteľom DPH, ktorým podľa zákona povinne musel byť (z dôvodu výšky obratu atď.), a preto aj opakovane podal žiadosti o registráciu. Ďalej poukázal na to, že zrušovacie uznesenie zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, najvyšší súd vydal na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zo dňa 28.5.2015, ktoré však bolo neprípustné z dôvodu absencie predpokladov uvedených v § 243 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej ako „OSP“) ako aj absencie spôsobilého dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c) OSP. Najvyšší súd nerešpektoval princíp viazanosti dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, keď konštatoval celkom odlišné právne závery, ktoré v danom prípade generálny prokurátor ani neuplatnil. Námietky generálneho prokurátora sa týkali výlučne odlišného hodnotenia skutkového stavu a odlišných skutkových a právnych záverov. Nešlo o dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c) OSP. Najvyšší súd tak nerešpektoval princíp viazanosti dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní. Predpoklady prelomenia právoplatnosti napadnutého rozsudku neboli splnené. Ak nejde o závažné pochybenie konajúcich súdov v podobe dôvodov zmätočnosti v zmysle § 237 OSP, je (resp. bolo) uplatnenie mimoriadneho dovolania nezlučiteľné s Čl. 6 Dohovoru - ako konštatoval ESLP v predmetnej právnej veci.

4.8. K otázke premlčania žalobou uplatneného nároku žalobca zotrval na názore, že žalovaným vznesená námietka premlčania nie je dôvodná a súd ju nevyhodnotil správne. Nesúhlasil so závermi najvyššieho súdu prezentovanými v rozhodnutí zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 5 M Cdo 5/2015

(ktoré prevzal aj súd prvej inštancie), v zmysle ktorých vedomosť poškodeného (IMMO.SK) o samotnej škode vznikla najneskôr v čase po ukončení nesprávneho právneho postupu a nesprávny úradný postup sa skončil 30.9.2003. Poukázal na to, že daňový úrad trikrát po sebe bezdôvodne nezaregistroval spoločnosť ako platiteľa DPH. Následne (na základe spoločnosťou účinne uplatnených opravných prostriedkov) boli tieto rozhodnutia zrušené. Spoločnosti nebolo nikdy vysvetlené, z akých dôvodov daňový úrad opakovane svojvoľne prekvalifikoval jej žiadosti o registráciu, a aké boli dôvody, pre ktoré žiadostiam nevyhovel. Vzhľadom na tento pretrvávajúci stav právnej neistoty nebolo od spoločnosti možné spravodlivo žiadať, aby počnúc mesiacom október 2003 považovala svoju situáciu za vyriešenú a svoju vedomosť o ukončení nesprávneho právneho postupu a o škode za istú. Ak Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky ešte dňa 11.7.2005 vydávalo rozhodnutia (o nevyhovení protestu prokurátora), ktoré neskôr boli Ministerstvom financií Slovenskej republiky zrušené, potom nemožno hovoriť o ukončení nesprávneho úradného postupu k 30.9.2003. Žalobca ďalej poukázal na to, že v predmetnom daňovom konaní však prokurátor podal protest, z čoho je zrejmé, že daňový úrad vydal nezákonné rozhodnutie, ktoré bolo aj jedinou príčinou vzniku škody a ušlého zisku u poškodeného. Ďalej dôvodil, že v predmetnom daňovom konaní bolo posledné nesprávne a nezákonné rozhodnutie vydané dňa 11.7.2005. V teoretickej rovine preto ako o najskoršom možnom dátumu ukončenia nesprávneho úradného postupu možno hovoriť o dni 12.7.2005. Z uvedených dôvodov podľa žalobcu, ak prvé (najskôr vydané) zrušujúce rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky bolo vydané dňa 23.11.2005, potom najskôr v tento deň došlo k ukončeniu nesprávneho úradného postupu. S poukazom na § 3 zákona č. 58/1969 Zb. žalobca dôvodil, že spoločnosť IMMO.SK žiadosti o registráciu podávala opakovane a aj týmto spôsobom sa snažila hroziacu škodu minimalizovať. Plnila tým tiež všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu bez ohľadu na to, či je správny názor, že premlčacia doba má začať plynúť odo dňa ukončenia nesprávneho postupu alebo odo dňa zrušenia nezákonného rozhodnutia, tento deň nenastal pred 23.11.2005. Nakoľko žaloba bola podaná na súd 13.3.2007 a nárok by bol premlčaný až dňom 23.11.2008, potom je zrejmé, že žaloba bola podaná včas a nárok nie je premlčaný. Nárok by nebol premlčaný ani v prípade najskoršieho možného začiatku plynutia premlčacej doby (od 12.7.2005), pretože nárok by sa v takom prípade premlčal 12.7.2008.

4.9. Podľa žalobcu sa súd prvej inštancie s jeho argumentáciou prezentovanou v celom doterajšom priebehu konania náležite nevyšporiadal (a vôbec nezohľadnil, že o merite veci už súdy právoplatne rozhodli, a to na základe dostatočného zistenia skutkového stavu veci a po náležitom právnom posúdení, pričom ESLP im žiadne hmotnoprávne pochybenie nevytkol). Prvoinštančný súd do odôvodnenia rozsudku iba nekriticky prevzal právne závery zrušovacieho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napriek ich zjavným obsahovým chybám a napriek prelomeniu kasačného účinku tohto rozhodnutia rozhodnutím ESLP. Žalovaný kvalifikovane nepoprel skutočnosti a tvrdenia prednesené žalobcom v doterajšom priebehu konania, preto sa majú v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. považovať za nesporné.

4.10. Žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu v zmysle odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie.

5.1. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že pre daný súdny spor považuje za rozhodujúce nasledujúce skutočnosti: Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojom rozsudku nevyhlásil právny záver, že by bol nárok žalobcu na náhradu škody daný a samotný ESLP sa touto otázkou ani nezaoberal, resp. nemohol zaoberať (ESLP sa zaoberal výlučne otázkou prípustnosti mimoriadneho dovolania v danej veci a z toho plynúceho porušenia práv žalobcu), Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom uznesení zaoberal meritom veci a ako najvyššia súdna autorita v rámci všeobecného súdnictva v Slovenskej republike prijal záver, že žalobca nespĺnil kumulatívne vyžadované podmienky na priznanie nároku na náhradu škody a žaloba je z tohto dôvodu neopodstatnená (uvedený právny názor podoprel najvyšší súd svojou konštantnou judikatúrou, ako aj konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky). Zároveň najvyšší súd ako najvyššia súdna autorita v rámci všeobecného súdnictva skonštatoval arbitrárnosť a svojvoľnosť záverov Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave o opodstatnenosti žalobcovho nároku na náhradu škody, rozsudok ESLP nemohol „prelomiť“ právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu, nakoľko v rozsudku ESLP nie je uvedený žiaden fakt potvrdzujúci opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu škody (na rozdiel od rozsiahleho a vyčerpávajúceho odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu vo veci samej). Konštatovanie žalobcu, že ESLP potvrdil správnosť rozsudkov Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave (ktoré boli zrušené uznesením najvyššieho súdu) je zavádzajúce, nakoľko ak by boli tieto rozsudky riadne a zákonne odôvodnené, nebol by ich najvyšší súd zrušil s odôvodnením, že nárok na náhradu

škody nie je opodstatnený, Ústavný súd Slovenskej republiky v bode 42. uznesenia uviedol, že „42. ... Nápravy namietaného porušenia práv sa tak navrhovateľka môže domáhať priamo v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené.“ Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd jednoznačne vyslovil, že žalobca môže opätovne prednášať skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru preukazujú opodstatnenosť nároku a tieto budú opätovne posudzované v rámci všeobecného súdnictva (čo sa aj stalo). Okresný súd Bratislava V sa v zmysle uznesenia ústavného súdu s argumentáciou žalobcu oboznámil, avšak (ako je uvedené v bode 41. prvostupňového rozsudku) sa s ňou nestotožnil. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti žalovaný zotrval na tvrdení, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je v časti týkajúcej sa interpretácie rozsudku ESLP a uznesenia ústavného súdu správne, zákonné a presvedčivé.

5.2. Pokiaľ ide o aplikáciu právnych záverov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007 a o posúdenie nevráteného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty ako škody, žalovaný zotrval na názore, že opätovné rozsiahle úvahy žalobcu o škode v podobe nevráteného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „NO DPH“) sú snahou odkloniť pozornosť odvolacieho súdu od nesporného faktu, že o povinnosti zaplatiť daň, resp. o práve na vrátenie dane (napr. daňového preplatku, NO DPH, sankčného úroku, resp. úroku z omeškania) rozhoduje výlučne a jedine správca dane, resp. správny súd. Všeobecné súdy síce rozhodujú o nároku na náhradu škody (podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z.), avšak škodou nie je nárok na daňový preplatok, NO DPH, sankčný úrok, resp. úrok z omeškania, nakoľko o opodstatnenosti uvedených nárokov rozhoduje výlučne správca dane, resp. správny súd. Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, sp. zn. 1 Cdo 16/2005, sp. zn. 1 Cdo 136/2009).

5.3. Ku kvalifikácii protiprávneho konania štátu ako nesprávneho úradného postupu žalovaný uviedol, že argumentácia žalobcu je identickým prepisom jeho argumentácie v odvolaní. Žalovaný preto zotrval na svojich tvrdeniach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 28.11.2022.

5.4. K otázke ušlého zisku žalovaný opakovane zdôraznil, že žalobca na strane 10 v poslednom odseku odvolania tvrdí, že „Nevrátený nadmerný odpočet reálne predstavoval jedinú a priamu príčinu vzniku škody a ušlého zisku.“, o práve na vrátenie dane (t. j. aj o vrátení NO DPH) môže rozhodnúť výlučne správca dane, resp. správny súd, pričom v právnej veci žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave doteraz nezrušeným rozsudkom č. k. 1 S 11/2005-93 zo dňa 26.10.2006, že žalobca nemal nárok na NO DPH vo výške 19.734.770,- Sk. Zároveň správcom dane, resp. správnym súdom nepriznaná daň nie je škodou podľa zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z., ušlý zisk si žalobca zapríčinil sám tým, že pri podnikateľskom zámere neodôvodnene kalkuloval, že mu bude uplatnený NO DPH „automaticky a okamžite“ priznaný v plnej výške a v prípade nepriznania NO DPH zjavne nemal pripravené iné peňažné prostriedky v dostatočnej výške na financovanie podnikateľského zámeru a chodu spoločnosti.

5.5. K čiastkovým nárokom žalobcu žalovaný opätovne zdôraznil, že zaregistrovanie žalobcu ako platiteľa DPH by automaticky neznamenalo, že mu budú aj v plnej výške vyplatené všetky uplatnené NO DPH (pripomenul, že daňové úrady majú právo overiť si opodstatnenosť uplatneného nároku na NO DPH prostredníctvom daňovej kontroly). Mal za nesporné, že zlú finančnú situáciu si zapríčinil žalobca sám, keď sa pri realizácii obchodného zámeru nedôvodne spoliehal na „automatické“ vyplatenie NO DPH a v prípade nevyplatenia zjavne nemal dostatočné iné finančné prostriedky na krytie celej svojej činnosti. Žalovaný zotrval na tvrdení, že existenciu škody vo výške 664.829,08 Sk v podobe nákladov na poradenské a právne služby nebola žalobca v súdnom konaní riadne a relevantne preukázaná. 5.6. Pokiaľ ide o aplikáciu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017, žalovaný zotrval na svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 28.11.2022, pričom tvrdenia a námietky žalobcu v danej otázke považuje za snahu o zvrátenie, spochybnenie resp. popretie pre žalobcu nevýhodných záverov o nedôvodnosti nároku na náhradu škody obsiahnutých v predmetnom uznesení najvyššieho súdu.

5.7. V otázke premlčania nároku žalovaný poukázal na skutočnosť, že úvahy a námietky prezentované žalobcom v odvolacej replike sú identickým prepisom jeho úvah a námietok prezentovaných v odvolaní. Podľa žalovaného sa s námietkami žalobcu riadne vysporiadal vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 28.11.2022, na ktorých v celom rozsahu zotrval.

5.8. V otázke riadneho odôvodnenia rozhodnutia žalovaný zotrval na doterajšom tvrdení, podľa ktorého prvoinštančný rozsudok je (s prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti) riadne, presvedčivo a logicky odôvodnený a tvrdenia žalobcu obsiahnuté v odvolacej replike sú nerelevantné, nesprávne, resp. zavádzajúce.

5.9. Pokiaľ žalobca v odvolacej replike tvrdil, že zo strany žalovaného nedošlo k účinnému popretiu námietok žalobcu uvedených v odvolaní, v dôsledku čoho ich možno považovať za nesporné, žalovaný uviedol, že uvedené tvrdenie je subjektívnym názorom žalobcu, faktom v danom súdnom spore je, že nárok žalobcu bol priznaný rozsudkami Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave, ktoré boli pre zjavnú arbitrárnosť a svojvoľnosť zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015, zo dňa 31.7.2017. Ďalším faktom je, že rozsudkom ESLP nemôže byť skonštatovaná opodstatnenosť nároku žalobcu. S prihliadnutím na uznesenie najvyššieho súdu a prvoinštančný rozsudok je zjavné, že nárok žalobcu (schránkovej firmy so sídlom v daňovom raji) na náhradu škody je v celom rozsahu vyfabulovaný za účelom bezdôvodne sa obohatiť na úkor Slovenskej republiky.

5.10. Žalovaný zotrval na svojom návrhu na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom.

6. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. apríla 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o zamietnutí žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

11.1. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že svojim rozhodnutím poprel právne závery ESLP, ako aj ústavného súdu. Preto odvolací súd za prvoradá v rámci odvolacieho prieskumu považoval preskúmanie toho, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou existencie rozhodnutia ESLP v prejednávanej veci a jeho následkov pre toto konanie. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie k tejto otázke uvedeným v

bodoch 38. až 43. rozsudku súdu prvej inštancie. Správne konštatoval súd prvej inštancie, že rozsudkom ESLP, konštatujúcim porušenie Čl. 6 Dohovoru v prejednávanej veci, ani uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 326/2021, zo dňa 16.6.2021, nedošlo k zrušeniu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015. Odvolací súd k tomu dodáva, že rozsudok ESLP sa obmedzuje na zistenie, či bol alebo nebol porušený Dohovor a v ktorom ustanovení. Má len deklaratórnu povahu. Súd nie je oprávnený sám odstrániť zistené porušenie Dohovoru, napríklad zrušiť alebo zmeniť zákon, správny akt či rozhodnutie súdu, a jeho rozhodnutie sa nedotýka ich platnosti, resp. právoplatnosti. Rozsudok je pre štát záväzný v zmysle Čl. 46 ods. 1 Dohovoru. Je záväzný len pre strany daného sporu (inter partes), nie erga omnes (rozsudok Lawless v. Írsko). Ide o princíp relatívneho účinku právoplatnosti súdneho rozhodovania. Účinky právoplatnosti má výrok rozsudku, ako aj jeho odôvodnenie. Rozsudok nie je právne záväzný pre vnútroštátne orgány dotknutého štátu v iných veciach, ale štáty z neho vyvodzujú dôsledky, pretože majú všeobecnú povinnosť rešpektovať a aplikovať Dohovor v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou ESLP. Ide o interpretačnú právomoc rozsudkov ESLP, na rozdiel od právoplatnosti veci rozsúdenej. Rozsudok ESLP nie je priamo vykonateľný, neobsahuje doložku vykonateľnosti a nie je exekučným titulom vo vnútroštátnej právnej sfére okrem prípadu, že by mu štát takýto účinok priznal. Spravovať sa rozsudkom ESLP podľa Článku 46 ods. 1 Dohovoru znamená vykonať ho dobrovoľne a v dobrej viere. Uplatňuje sa tu všeobecný princíp medzinárodného práva, že zmluva sa má plniť v dobrej viere (Článok 26 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve). Článok 46 ods. 1 Dohovoru implicitne obsahuje povinnosť odstrániť alebo napraviť zistené porušenie Dohovoru. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31.10.1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34.]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29.5.2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182.). Môže ísť o konkrétne alebo všeobecné opatrenia. Medzi všeobecné opatrenia, ktoré majú zabrániť opakovaniu podobných porušení Dohovoru v budúcnosti patrí napríklad publikácia rozsudku v právnických periodikách, jeho zaslanie príslušným orgánom, zmena legislatívy a pod. Konkrétnymi opatreniami sú okrem vyplatenia spravodlivého zadost'učinenia, restitutio in integrum, udelenie povolenia na pobyt atď. Navrátenie do pôvodného stavu je štát povinný vykonať v závažných prípadoch porušenia Dohovoru. Tento princíp sa uplatňuje v situáciách, v ktorých cieľ zabezpečiť ľudské práva jednotlivca spolu s účinnou implementáciou rozsudkov ESLP prevyšuje nad princípmi res iudicata a právnej istoty. V dôsledku uplatnenia tohto princípu mnohé štáty pristúpili k výkonu rozsudkov nariadením obnovy konania vo veci alebo nového preskúmania veci v súdnom alebo správnom konaní.

11.2. Ako konštatoval vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie, ani ústavný súd, konajúc o návrhu žalobcu na obnovu konania o pôvodnej ústavnej sťažnosti, nezrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 5/2015 a návrh žalobcu na obnovu konania o pôvodnej sťažnosti odmietol. Vo svojom uznesení ústavný súd konštatoval, že rozsudok ESLP „prelomí“ kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu, a žalobca sa tak nápravy namietaného porušenia práv môže domáhať priamo v prebiehajúcim konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého by konanie v prejednávanej veci mohlo hypoteticky byť vhodným prostriedkom nápravy, ak by jeho výsledkom bol úspech žalobcu v spore. Tento by však prichádzal do úvahy iba v prípade, ak by súd rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom a hmotným právom, čo však z pohľadu procesnoprávnej úpravy nie je možné. Súd vo veci rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu, postupujúc v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi a v súlade so základnými princípmi C.s.p. Podľa názoru odvolacieho súdu, správny bol potom záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého kasačné účinky uznesenia najvyššieho súdu v tom zmysle, že ním boli zrušené v poradí druhé rozsudku prvoinštančného a odvolacieho súdu zostali zachované a súdu prvej inštancie tak nezostalo iné, ako vo veci konať a rozhodnúť.

11.3. Ako uviedol odvolací súd vyššie, zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru a ktorým je viazaný. Ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 326/2021, zo dňa 16.6.2021, konštatoval, že z pohľadu medzinárodných záväzkov, ktoré na seba Slovenská republika prevzala, je dôležitou skutočnosť, že takýto (účinný) prostriedok nápravy v praxi existuje a je žalobcovi dostupný. Takýmto prostriedkom nápravy je aj podľa názoru odvolacieho súdu (v zhode s názorom súdu prvej inštancie), postup upravený v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý prostriedok nápravy je žalobcovi dostupný.

12.1. Zaoberajúc sa vecou samou považoval súd prvej inštancie za potrebné ustáliť existenciu predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci, konkrétne, či prípadná škoda vznikla ako dôsledok nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Dospel k záveru, že omisívne konanie správcu dane, od ktorého jediného bolo možné odvodiť žalobcom tvrdenú škodu, spočíva v jeho nečinnosti, z tohto dôvodu je možné ho právne posúdiť iba ako nesprávny úradný postup. Odvolateľ sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou protiprávneho konania štátu ako nesprávneho úradného postupu.

12.2. Vzhľadom na skutkový základ sporu bolo potrebné vec posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Keďže samotný citovaný zákon pojem nesprávny úradný postup nedefinuje, odvolací súd v tomto smere poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 76/2008, zo dňa 31.3.2010, „Zákon č. 58/1969 Zb. <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1010517&f=3>> nedefinuje „nesprávny úradný postup“, z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho-ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.“ Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 126/2009, zo dňa 30.6.2010, „Zákon č. 58/1969 Zb. nedefinuje "nesprávny úradný postup", z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).“ Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 24/2004, „Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.“ Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 60/2003, „Nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami.“ Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pod termín "postup" možno subsumovať ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť, alebo opomenutie).

12.3. Podľa § 132 ods. 1 C.s.p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Z uvedeného ustanovenia, okrem iného vyplýva, že v žalobe musí žalobca uviesť pravdivo a úplne tie skutočnosti, z ktorých je zrejmé, aké právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva si žalobca žalobou uplatňuje a na základe akých skutočností. Judikatúra vymedzuje rozhodujúce skutočnosti ako údaje, ktoré sú nutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok (skutkový dej), na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Rozhodujúcimi skutočnosťami sú teda také skutočnosti, ktoré odôvodňujú uplatnený nárok čo do jeho základu a výšky. Ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, z opísania rozhodujúcich skutočností žalobcom v žalobe vyplýva, že správca dane konal v rozpore so zákonom, keďže daňový subjekt, ktorý splnil podmienky na to, aby bol zaregistrovaný ako platiteľ DPH podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, registrovaný nebol, pričom správca dane svojvoľne prekvalifikoval

žiadosti právneho predchodcu žalobcu ako žiadosti o dobrovoľnú registráciu, ktorý postup nebol v zhode s obsahom podaných žiadostí a následne žiadostiam o dobrovoľnú registráciu nevyhovel. Uvedená činnosť štátneho orgánu tak mala pre právneho predchodcu žalobcu následky, s ktorými žalobca spája zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V zmysle uvedeného správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobcom namietaný postup daňového úradu, s ktorým žalobca spája zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci, posúdil ako nesprávny úradný postup. Za správny považuje odvolací súd aj názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého dôvodnosť tohto právneho posúdenia je zdôraznená tým, že ani zrušením nevyhovujúcich rozhodnutí správcu dane sa právne postavenie právneho predchodcu žalobcu nijako nezmenilo, menovaná spoločnosť sa nestala platiteľom DPH späťne k 1.2.2003, ani si nemohla dodatočne uplatniť vrátenie nadmerného odpočtu DPH za skoršie zdaniiteľné plnenia. Aj naďalej zostala platnou jej registrácia za platiteľa DPH s účinnosťou od 1.10.2003 a všetky s tým spojené právne dôsledky.

12.4. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné poukázať na to, že aj samotný žalobca v konaní, ktoré predchádzalo zrušeniu rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu zastával názor, že súdy oboch stupňov správne posúdili konanie daňového úradu ako nesprávny úradný postup, čo zahŕňa aj samotné konečné vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní spoločnosti IMMO.SK, s.r.o. ako platiteľa DPH, napriek prechádzajúcim pochybeniam správcu dane (vyjadrenie žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu k dovolaniu žalovaného v prejednávanej veci, č. I. 242 a nasl. spisu, časť III.). Až neskôr, zrejme účelovo, tvrdil, že škoda mu bola spôsobená nezákonnými rozhodnutiami.

12.5. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal, že právne závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 28/2008, týkajúce sa toho, či z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide v prejednanom prípade o nezákonné rozhodnutie alebo o nesprávny úradný postup, na predmetnú vec nedopadajú a nebol dôvod na ich aplikáciu v predmetnej veci, odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by pri hodnotení postupu, resp. konania štátneho orgánu z hľadiska jeho zodpovednosti za škodu, vychádzal z vyššie spomínaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Preto uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

12.6. Pokiaľ odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nedostatočne vysporiadal s jeho argumentáciou, týkajúcou sa kvalifikácie protiprávneho konania štátu, ktorej výsledkom bola existencia nezákonných rozhodnutí, v súvislosti s ktorými štát zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bodoch 46. až 49. V uvedených bodoch odôvodnenia sa súd prvej inštancie, podľa názoru odvolacieho súdu, dostatočne vysporiadal s otázkou kvalifikácie protiprávneho konania štátu, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, poukazujúc zároveň na odôvodnenie uvedené v bode 12.1. až 12.3. tohto rozhodnutia. Pokiaľ odvolateľ poukázal na názor vyplývajúci z judikátu publikovaného pod č. R 35/1977 a skutočnosť, že súd prvej inštancie nebol oprávnený sa zaoberať otázkou nezákonnosti rozhodnutí, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci neposudzoval otázku zákonnosti, resp. nezákonnosti rozhodnutí daňového úradu ako otázku predbežnú. Súd prvej inštancie v konaní, hodnotiac vykonané dokazovanie posudzoval, či konanie štátneho orgánu, ktorým mala žalobcovi vzniknúť škoda, má charakter nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia. S uvedenými odvolacími námietkami odvolateľa sa preto odvolací súd nestotožňuje.

13.1. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že aj právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podlieha premlčaniu. Subjektívna premlčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, teda keď zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno odvodiť vznik škody a orientačne (približne) aj jej rozsah (tak, aby bolo možné tiež určiť približne výšku škody v peniazoch). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 13/2010, zo dňa 20.3.2012 „Jediným predpokladom začiatku plynutia premlčacej doby je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Poškodený sa dozvie o škode vtedy, ak sú mu známe skutkové okolnosti, z ktorých možno zistiť vznik škody (v predpokladanej výške) zakladajúcej jej uplatnenie v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., preto nie je určujúce, či napríklad (ne)správnosť úradného postupu bola v inom konaní zisťovaná, prípadne vzniknuté následky mohli byť v takom konaní reparaovateľné a či výsledky takéhoto konania (jeho právne závery) boli poškodenému známe; v uvedenom okamihu teda nemusí byť daná (napr. z rozhodnutia

súdu vyplývajúca) nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednosti povinného subjektu.“ K zaregistrovaniu právneho predchodcu žalobcu došlo rozhodnutím - osvedčením o registrácii č. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/Sza., zo dňa 16.9.2003 (prílohy k č. I. 161 spisu). Žalobca (jeho právny predchodca) v žalobe uviedol, že protiprávny stav, ktorý spôsobil vznik priamej škody trval od 1.2.2003 (deň nasledujúci po vydaní rozhodnutia č. 600/3100/9845/03, zo dňa 31.1.2003, ktorým daňový úrad nevyhovel prvej žiadosti žalobcu o registráciu ako platcu DPH) do 30.9.2003. Zo samotnej žaloby žalobcu (časti označenej ako „E“) vyplýva, že právny predchodca žalobcu si podal za obdobie prvého zdaňovacieho obdobia - október 2003 daňové priznanie, v ktorom si, podľa vlastných tvrdení, uplatnil svoje právo na odpočet dane a vrátenie škody, ktoré mu správca dane porušovaním zákona spôsobil za obdobie protiprávneho stavu (od 1.2.2003 do 30.9.2003) a tiež za mesiac október 2003. Zo skutkových tvrdení žalobcu ďalej vyplýva, že v súvislosti so svojim podnikateľským zámerom plánoval takto získané finančné prostriedky použiť na úhradu svojich záväzkov, pričom sa snažil plniť si svoju prevenčnú povinnosť a zabrániť vzniku škody alebo zmenšiť jej rozsah. Z uvedeného vyplýva, že najneskôr v októbri 2003 mal právny predchodca žalobcu vedomosť o vzniku škody, v podobe nepriznaného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty a ušlom zisku vyplývajúcom z nemožnosti disponovať nadmerným odpočtom na dani z pridanej hodnoty, keďže poznal skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať, že došlo ku vzniku škody, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslené v peniazoch), ktorá zakladala jej uplatnenie v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Ak žalobca (jeho právny predchodca) podal žalobu na súd dňa 13.3.2007, urobil tak po uplynutí trojročnej subjektívnej lehoty, správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď prihliadajúc na námietku premlčania, vznesenú v konaní žalovaným, žalobu žalobcu zamietol.

13.2. V súvislosti s posúdením otázky premlčania súdom prvej inštancie odvolateľ namietal, že bez ohľadu na to, či je správny názor, že premlčacia doba má začať plynúť odo dňa ukončenia nesprávneho postupu alebo odo dňa zrušenia nezákonného rozhodnutia, tento deň nenastal pred 23.11.2005 (dňa 23.11.2005 bolo vydané prvé z troch rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorými boli zrušené rozhodnutia príslušného správcu dane, ktorými nevyhovel žiadostiam právneho predchodcu žalobcu o registráciu za platiteľa DPH, poznámka odvolacieho súdu). V súvislosti s uvedenou námietkou odvolací súd uvádza, že dňa 16.9.2003 bolo vydané rozhodnutie Daňového úradu Bratislava I - osvedčenie o registrácii č. XXX/XXX/XXXXXXXX/XX/Sza, ktorým správca dane vyhovel žiadosti právneho predchodcu žalobcu o registrácii za platcu DPH. Týmto platcom sa právny predchodca žalobcu stal od 1.10.2003, za mesiac október 2003 si tak mohol prvýkrát uplatniť právo na odpočet dane. Uvedené skutočnosti uvádza sám žalobca v žalobe. Z uvedeného je zrejmé, že k ukončeniu nesprávneho úradného postupu zo strany orgánu štátu došlo najneskôr v októbri 2003.

14. Odvolateľ v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť, a teda nezákonnosť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008]. Odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie spĺňa požiadavky v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p., súd prvej inštancie sa náležite vysporiadal s otázkou dôsledkov rozhodnutia ESLP na prejednávanú vec, vyhodnotil existenciu všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náležite sa vysporiadal aj s otázkou premlčania žalobou uplatneného nároku. Uvedenú odvolaciu námietku preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

15. Odvolateľ podal odvolanie aj proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento rozhodol tak, že štát má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, odvolanie proti tomuto výroku žiadnym spôsobom neodôvodnil. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie

v prejednávanej veci uznesením zo dňa 14.4.2008 (č. I. 131 spisu) v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.7.2008 (č. I. 143 spisu), nariadil znalecké dokazovanie a žalobcovi uložil zložiť preddavok na znalecké dokazovanie vo výške 15.000,- Sk. Uznesením zo dňa 22.10.2008 (č. I. 154 spisu) súd prvej inštancie priznal znalkyni znalečné za vypracovanie znaleckého posudku č. 1/2008, zo dňa 23.7.2008 vo výške 100.270,- Sk, upravil účtáreň, aby znalkyni vyplatila z preddavku sumu 15.000,- Sk a zvyšok, teda sumu 85.270,- Sk, zo štátnych finančných prostriedkov. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď s poukazom na čl. 4 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. rozhodol o trovách štátu a priznal štátu, voči procesne neúspešnému žalobcovi, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Za zásadné v prejednávanej veci považoval odvolací súd vysporiadanie sa s odvolacími námietkami odvolateľa, týkajúcimi sa dôsledkov, vyplývajúcich pre toto konanie z rozhodnutia ESLP vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike, ďalej týkajúcimi sa ustálenia, či v prejednávanej veci ide o zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, ako aj námietkami týkajúcimi sa otázky premlčania žalobou uplatneného nároku. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne a právne správne, z ktorého dôvodu rozsudok, postupom podľa § 387 C.s.p. v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil. Vzhľadom na žalovaný dôvodne uplatnenú námietku premlčania žalobou uplatneného nároku sa odvolací súd ďalšími odvolacími námietkami žalobcu (námietka týkajúca sa posúdenia nevráteného nadmerného odpočtu DPH ako škody, hodnotenia ušlého zisku ako hypotetického, preukázania príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom/nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody, posúdenia čiastkových nárokov žalobcu) bližšie nezaoberal. Aj tu odvolací súd poukazuje na to, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu (viď bod 14. odôvodnenia tohto rozhodnutia).

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).